

॥ ஸைவார்யா ஸதகம் ॥

உ
சிவமயம்
ஸ்ரீ மஹாதேவ ஜயம்

ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர் அருளிய

॥ शैवार्थशतकम् ॥

॥ ஸைவார்யா ஸதகம் ॥

தமிழ் உரை:

டாக்டர் ந கங்காதரன், M.A., M.Litt., Ph.D.

ஸ்ரீ சங்கர ஜயந்தி மலர்

துன்மதி ஆண்டு (1981)

பதிப்பாசிரியர்:

ஆங்கீரஸ் S. வேங்கடேச சர்மா

(சங்கரன் அடிமை)

ஸ்தாபகர் - காரியதரிசி

ஸ்ரீ சங்கர பக்த ஜன சபா

5, டெலிபோஸ்ட் காலனி குறுக்குத் தெரு,

மேலமாம்பலம், சென்னை - 600 033

உ
சிவமயம்
சிவனுண்டு பயமில்லை

ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர் அருளிய

॥ शैवार्याशतकम् ॥

॥ ஸைவார்யா ஸதகம் ॥

தமிழ் உரை:

டாக்டர் ந கங்காதரன், M.A., M.Litt., Ph.D.

दयया यदीयया वाङ् नवरसरुचिरा सुधाधिकोदेति ।

शरणागतचिन्तितदं तं शिवचिन्तामणिं वन्दे ॥ १ ॥

த³யயா யதீ³யயா வாங் நவரஸருசிரா ஸுதா⁴தி⁴கோதே³தி ।

ஸரணாக³தசிந்திதத³ம் தம் ஸிவசிந்தாமணிம் வந்தே³ ॥ 1 ॥

எந்த ஒருவருடைய கருணையினால் வாக்கானது அமுதத்தைக் காட்டிலும் சிறந்த ஒன்பது ரஸங்களுடன் பரிமளிக்கின்றதோ, சரனடைந்தவர்கள் விரும்பியதைக் கொடுக்கும் அந்த சிவனென்னும் சிந்தாமணியை வணங்குகின்றேன்.

शिरसि सितांशुकलाढ्यं करुणा पीयूषपूरित नयने ।

स्मितदुग्धमुग्धवचनं ललनाकलितं महः कलये ॥ २ ॥

ஸிரஸி ஸிதாம்ஸுகலாட்⁴யம் கருணா பீயூஷபூரித நயனே ।

ஸ்மிதது³க்³த⁴முக்³த⁴வசனம் லலனாகலிதம் மஹ: கலயே ॥ 2 ॥

முடியில் பிறைச்சந்திரனைச் சூடியவரும், கண்களில் கருணைத் தேன்துளி நிறைந்தவரும், பால்போன்ற வெண்மையான புன்சிரிப்புடன் கூடிய முகம், இப்படி அழகிய உருவுடன் கூடிய சிவனென்னும் ஒளியை நினைக்கின்றேன்.

अन्ते चिन्तयते यत्तत्तामेतीति च त्वया गदितम् ।

शिव तव चरणद्वन्द्वध्यानान्निर्द्वन्द्वता चित्रम् ॥ ३ ॥

அந்தே சிந்தயதே யத்தத்தாமேதீதி ச த்வயா க³தி³தம் ।

ஸிவ தவ சரணத்³வந்த³வத்⁴யானாந்நிர்த்³வந்த³வதா சித்ரம் || 3 ||

கடைசி அதை நேரத்தில் எதை நினைக்கின்றனோ ஒருவன் அடைகின்றான் என்று நீர் கூறியிருக்கின்றீர். ஓ சிவனே! உம்முடைய திருவடிகள் இரண்டையும் தியானம் செய்வதினால் இரண்டற்ற நிலை (இறைவனுடன் ஒன்றுதல்) என்பது மிகவும் விந்தையல்லவா!

द्रुतमुद्धर हर संहर संहर भववैरिणं त्वतित्वरया ।

भव भवतोऽपि भवोऽयं रिपुरैतन्निन्दितं जगति || ४ ||

த்³ருதமுத்³த³ர ஹர ஸம்ஹர ஸம்ஹர ப⁴வவைரிணம் த்வதித்வரயா ।

ப⁴வ ப⁴வதோ(அ)பி ப⁴வோ(அ)யம் ரிபுரைதன்னிந்தி³தம் ஜக³தி || 4 ||

விரைவில் என்னைக் காப்பாற்றும். பிறப்பு இறப்பு என்னும் பகைவனை மிக விரைவாக அழியும். ஓ பவனே! இது உமக்கும் பகைவனே. பரமனான நீரும் 'பவன்' இந்த எளியவனும் 'பவன்' (பிறப்பு இறப்பு அல்லல் படுபவன்). இந்த விஷயம் உலகில் இகழ்ச்சிக்குரியது அல்லவா.

चेतसि चिन्तय वामां वा मां वा न द्विधा स्थितस्याहम् ।

इति यदि वंदसि दयान्धे वामार्धे सा तवाप्यस्ति || ५ ||

சேதஸி சிந்தய வாமாம் வா மாம் வா ந த்³விதா⁴ ஸ்தி³தஸ்யாஹம் ।

இதி யதி³ வந்த³ஸி த³யாந்தே⁴ வாமார்தே⁴ ஸா தவாப்யஸ்தி || 5 ||

இனியவளை (தேவியை) அல்லது என்னை மனத்தில் நினை. நான் இரண்டுரு வம் அற்றவன் என்று கூறுவீர்களேயானால் கருணைக் கடலே! உம்முடைய இடப் புறத்திலும் அவள் குடி கொண்டிருக்கின்றாள்.

मित्रकलत्रसुतादीन ध्यायस्यनिशं न मां क्षणं जातु

यदि कुप्यसि मयिदीने तुलयामि त्वां कथं सह तैः || ६ ||

மித்ரகலத்ரஸுதாதீ³ன த்⁴யாயஸ்யநிஸம் ந மாம் கூணம் ஜாது

யதி³ குப்யஸி மயிதீ³னே துலயாமி த்வாம் கத³ம் ஸஹ தை: || 6 ||

நண்பர்கள், மனைவி, மக்கள் இவர்களை இடைவிடாது நினைக்கின்றாய். என்னை நினைப்பதில்லை என்று இந்த எளியவனிடம் நீர் சினந்தால் உம்மை அவர்களுடன் நான் எப்படி ஒப்பிடுவேன்?

मत्कृतदुष्कृतशान्तिर्विषयह्विजला दियातनया ।

यदि निश्चयस्तवायं प्रेषय गरलाग्निगङ्गौघान् || ७ ||

மத்க்ருதது³ஷ்க்ருதஸாந்திர்விஷயஹ்நிஜலா தி³யாதனயா ।
யதி³ நிர்ஸயஸ்தவாயம் ப்ரேஷய க³ரலாக்³னிக்³ங்கௌ³கா⁴ன் || 7 ||

என்னால் செய்யப்பட்ட பாவங்களுக்கு நஞ்சு, நெருப்பு, நீர் இவைகளின் மூலம் ஏற்படும் துன்பமே பரிஹாரம் என்பது உமக்கு உறுதி ஆனால் நஞ்சு, நெருப்பு, கங்கை, நீர் வெள்ளம் முதலியவற்றை என்னிடம் அனுப்பும். இவைகளே அவரிடம் உள்ள பொருட்கள் அல்லவா.

भोगं विहाय योगं साधय दास्ये तवापि परभागम् ।

मम किं न वावकाशस्त्वद्दूषा भोगिनां मध्ये || ८ ||

போ⁴க³ம் விஹாய யோக³ம் ஸாத⁴ய தா³ஸ்யே தவாபி பரபா⁴க³ம் ।
மம கிம் ந வாவகாஸஸ்த்வத்³பூ⁴ஷா போ⁴கி³னாம் மத்⁴யே || 8 ||

போகத்தை விட்டு யோகத்தை கடைப்பிடி. உனக்கும் மறுபகுதியைத் தருகின் றேன் (என்று கூறுவீர்களேயானால்) உம்முடைய அணிகலன்களான அரவங்களினி டையே எனக்கு இடம் தான் ஏது?

ललनालोलविलोकन जितमित्यवमन्यसे कथं मां त्वम् ।

त्वयि जायार्धशरीरे शिव शिव नालोकनानुभवः || ९ ||

லலனாலோலவிலோகன ஜிதமித்யவமன்யஸே கத³ம் மாம் த்வம் ।
த்வயி ஜாயார்த⁴ஸரீரே ஸிவ ஸிவ நாலோகனானுப⁴வ: || 9 ||

கவர்ச்சியான கண்களின் பார்வையினால் வெல்லப்பட்டவன் என்று என்னை எவ்விதம் நீர் குறைவாக எண்ணுகின்றீர்? ஓ சிவனே! மனைவிக்கொரு பகுதி அளித்த உம்மால் உம் மனைவியைக் காணும் அனுபவம் பெற முடியாதது அல்லவா.

स्मरणादनुपदमीदृग्विस्मृतिशीलो न वल्लभोऽसि मम ।

उत्पाद्याशां भक्तुलग्ना वृत्तिस्तवैवेयम् || १० ||

ஸ்மரணாத்³னுபத³மீத்³ருக்³விஸ்ம்ருதிஸீலோ ந வல்லபோ⁴(அ)சி மம ।
உத்பாத³யாஸாம் ப⁴க்துலக்³னா வருத்திஸ்தவைவேயம் || 10 ||

எண்ணிய மறுகணமே மிகவும் ஞாபகமற்றவனாக இருக்கிறாய். அதனால் நீ எனக்குப் பிரியமானவன் அல்ல (என்று நீர் கூறினால்), முதலில் (நான் உன்னைக் காப்பேன்) என்ற நம்பிக்கையை உண்டாக்கி அதைத் தகர்த்தெறியும் நடத்தை உம்மிடம்தான் குடி கொண்டுள்ளது. (என்று நான் கூறுவேன்.)

पुत्रः पितृवत् पुत्री मातृवदित्थं ममात्र को दोषः ।

अहमपि भोगासक्तः प्रकृतिर्जाता विषादवती || ११ ||

புத்ர: பித்ருவத் புத்ரீ மாத்ருவதி³த்த³ம் மமாத்ர கோ தோ³ஷ: ।
அஹமபி போ⁴கா³ஸக்த: ப்ரக்ருதிர்ஜாதா விஷாத³வதீ || 11 ||

தனயன் தந்தையைப் போல. மகள் தாயைப் போல அதனால் என்னிடம் தவறு எதுவும் இல்லை. நானும் போகத் தில் ஈடுபட்டேன், அதன் பயன் எனக்கு துக்கமே ஏற்பட்டது.

இங்கு 'போக' என்னும் சொல் சிவனைக் குறிக்கும் பொழுது அரவம் பூண்டவர் என்றும் கவியைக் குறிக்கும் பொழுது உலக சுகபோகங்களில் ஈடுகொண்டவர் என்றும் பொருள் தரும். எனது தன்மையும் தன் தாயைப் போல துக்கத்தையே நுகர்கிறது. தன் தாய் நஞ்சுண்டவரைச் சார்ந்தவள் (விஷாதவதீ)

वपुरधं वामार्थं शिरसि शशी सोऽपि भूषणं तेऽर्धम् ।
मामपि तवार्धभक्तं शिव शिव देहे न धारयसि ॥ १२ ॥

வபுரத³ம் வாமார்த³ம் ஸிரஸி ஸஸீ ஸோ(அ)பி பூ³ஷணம் தே(அ)ர்த³ம் ।
மாமபி தவார்த³பக்தம் ஸிவ ஸிவ தே³ஹே ந தா³ரயஸி || 12 ||

உமது உடல் ஒரு பகுதி, மற்றொரு பகுதி அழகிய பெண் ஒருவள். தலையில் அணிந்த சந்திரனும் பிறைச்சந்திரன். உம்முடைய அரை பக்தனான என்னையும் ஹே சிவனே! நீர் ஏன் உம் உடலில் தாங்குவதில்லை?

எல்லாமே பிறையாகவும், பகுதியாகவும் கொண்டுள்ள நீர் உம் அரை பக்தனான தன்னையும் ஏற்றுக் கொள்ளல் வேண்டும் என்று கவி கோருகின்றார்.

स्तनपं शिशुं त्वदीयं पालय साम्ब द्रुतं न पाति यदि ।
जगतः पितेति गीतं यातं नामेति जानीहि ॥ १३ ॥

ஸ்தனபம் ஸிஸும் த்வதீ³யம் பாலய ஸாம்ப³ த்³ருதம் ந பாதி யதி³ ।
ஜக³த: பிதேதி கீ³தம் யாதம் நாமேதி ஜானீஹி || 13 ||

அம்பாளுடன் கூடியவனே! உம்முடைய இந்த பால் பருகும் குழந்தையை விரைவில் நீர் காத்தருளவில்லை யெனில் உலகின் தந்தை என்னும் சொல் பெயரளவில் தான் இருக்கும் என்பதை நீர் அறிவீர்.

मातरि हित्वा बालं कार्याकुलधीः पिता बहिर्याति ।
शिव बत शक्नोषि कथं स्वाङ्गान्मातरं मोक्तुम् ॥ १४ ॥

மாதரி ஹித்வா பா³லம் கார்யாகுலதீ⁴: பிதா ப³ஹிர்யாதி ।
ஸிவ ப³த ஸக்னோஷி கத³ம் ஸ்வாங்கா³ன்மாதரம் மோக்தும் || 14 ||

தாயிடம் குழந்தையை விட்டு விட்டு பல வேலையில் ஈடுபட்ட தந்தை வெளியே செல்கின்றார். ஹே சிவனே! உம்முடைய உடலிலிருந்து அன்னைையை விடுவிக்க உம்மால் முடியுமா என்று கூறும்.

அன்னைையே உம்மால் விலக்க முடியாதிருக்க, அன்னையிடம் என்னை ஒப்படைத்து விட்டு நீர் வெளியே செல்வது எங்ஙனம்?

गुणहीनतां तनूजे मयि दृष्ट्वा किं परित्यजस्येवम् ।

उचितं गुणिनस्त्वेतन्निर्गुणरूपस्य तेऽनुचितम् ॥ १५ ॥

கு³ணஹீனதாம் தனூஜே மயி த்³ருஷ்ட்வா கிம் பரித்யஜஸ்யேவம் ।

உசிதம் கு³ணிநஸ்த்வேதந்நிர்கு³ணரூபஸ்ய தே(அ)னுசிதம் ॥ 15 ॥

நற்குணமின்மையை இந்த மானிடனிடம் கண்டு என்னை ஏன் இப்படி புறக் கணிக்கின்றீர்? குணமுடையவர்களுக்கு இது உகந்ததே. ஆனால் குணம் எதுவும் அற்ற வடிவான உமக்கு இது சற்றும் உகந்ததில்லை.

பரமன் நிர்க்குணவடிவினர். அவருக்கு குணம் எதுவும் கிடையாது. அதனால் குணமில்லாத தன்னை புறக்கணித்தல் முறையற்றது என்று கவி முறையிடுகின்றார்.

कामक्रोधकटाभ्यां मदजलधारां निरङ्कुशे स्रवति ।

मत्कृतदुष्कृतकरिणि प्रकटा पञ्चास्यता तेऽस्तु ॥ १६ ॥

காமக்ரோத⁴கடாப்⁴யாம் மத³ஜலதா⁴ராம் நிரங்குஸே ஸ்ரவதி ।

மதக்ருதது³ஷக்ருதகரிணி ப்ரகடா பஞ்சாஸ்யதா தே(அ)ஸ்து ॥ 16 ॥

நான் செய்த பாவச் செயல்கள் என்னும் யானையின் காமம், குரோதம் என்னுமிரு கண்களினின்றும் தானாகவே மத ஜலத்தின் தாரை பெருகுகின்றது. உம்முடைய ஐந்து முகங்களை உடனே தோன்றச் செய்யும்.

இங்கு 'பஞ்சாஸ்ய' என்னும் சொல்லிற்கு 'சிங்கம்' என்றும் பொருள் உண்டு. சிங்கமே யானையைக் கொல்ல வல்லது. காமக்ரோதத்தினால் ஏற்பட்ட என் பாவங்கள் அழியட்டும் என்பது பொருள். ஐந்து முகங்களுடன் கூடியவர் சிவனார்.

त्वद्धीनं मां दीनं दृष्ट्वा विषयातिरागसंबद्धम् ।

धावत्यकीर्तिरिषा नाथः शक्तोऽप्युदासीनः ॥ १७ ॥

த்வத்³தீ⁴னம் மாம் தீ³னம் த்³ருஷ்ட்வா விஷயாதிராக³ஸம்ப³த்³தம் ।

தா⁴வத்யகீர்திரேஷா நாத²: ஸக்தோ(அ)ப்யுதா³ஸீன: ॥ 17 ॥

உம்மால் புறக்கணிக்கப்பட்ட எளியவனானவனும் உலகப் பொருள்களில் மிக்க பற்றுடையவனுமான என்னைக் கண்டு புகழின்மையானது இவனுடைய பிரபு

இவனைக் காக்க வல்லவனாயினும் பாராமுகமாக இருக்கின்றார் என்று ஓடி வருகின்றது.

தந்தையானவர் பொருள் படைத்தவராயிருக்க கெட்டலைந்து திரியும் மைந்தனைக் கண்டு மக்கள் இவன் தந்தை சக்தியுடையவராயினும் பாராமுகமாக இருக்கின்றார் என்று கூறுவது வழக்கம்.

अरिभिर्जितैरशक्तैर्विज्ञाप्यं सेवकः प्रभोनतिः ।

विषयैर्जितोऽस्मि शम्भो तव यच्छलाघ्यं तदारचय ॥ १८ ॥

அரிபிர்ஜிதைரஸக்தைர்விஜ்ஞாப்யம் ஸேவக: ப்ரபோனதி: ।

விஷயைர்ஜிதோ(அ)ஸ்மி ஸம்போ தவ யச்ச்'லாக்'யம் ததா'ரசய ॥ 18 ॥

பகைவர்களால் வெல்லப்பட்ட செயலற்ற பணியாளர்களால் பிரபுவானவர் தெரிவிக்கப்பட வேண்டியவர் என்பதே உலகநியதி. காமம் முதலியவற்றால் வெல்லப்பட்டவனாக இருக்கின்றேன். ஹே சிவனே! உமக்கு எது முறையானது என்று தோன்றுகிறதோ அவ்விதம் செய்யும்.

संरक्ष्यते स्वदासैर्यद्यद्वस्तु प्रभोरभीष्टतरम् ।

दासस्तयेष्टकामः कान्तां कनकं कथं त्यजेयमहम् ॥ १९ ॥

ஸம்ரக்ஷ்யதே ஸ்வதா'ஸைர்யத்'யத்'வஸ்து ப்ரபோ'ரபீ'ஷ்டதரம் ।

தா'ஸஸ்தயேஷ்டகாம: காந்தாம் கனகம் கத'ம் த்யஜேயமஹம் ॥ 19 ॥

எவை பிரபுவிற்கு மிகவும் விருப்பமானவையோ அவைகளையே அவரடிபணிந்தவரும் போற்றிக் காக்கின்றனர். அப்படியிருக்க உம்மடிபணிந்த நான் எவ்விதம் உமக்குப் பிரியமான பெண்ணையும் பொண்ணையும் விடுவேன்?

உமையொரு பாகமுடைய சிவனார் திரிபுரத்தை எரித்த பொழுது கனக மலையை வில்லாக வளைத்தது நினைவில் கொள்ளவும்.

पापी पापं सुकृती सुकृतं भुङ्क्ते ममात्र किं नु गतम् ।

इत्यौदास्यमयुक्तं भृत्याकीर्तिः प्रभोरेव ॥ २० ॥

பாபீ பாபம் ஸுக்ருதீ ஸுக்ருதம் பு'ங்க்தே மமாத்ர கிம் நு க'தம் ।

இத்யௌதா'ஸ்யமயுக்தம் ப்'ருத்யாகீர்தி: ப்ரபோ'ரேவ ॥ 20 ॥

பாவம் செய்தவன் பாவத்தையும் புண்ணியம் செய்தவன் புண்ணியத்தையும் நுகருகின்றான். எனக்கு அதில் என்ன என்று உதாஸீனமாக இருப்பது உசிதமன்று பணியாளரின் புகழின்மை எஜமானனைத் தான் சேரும்.

பிரபுவான சங்கரரின் அடியார்கள் இந்நிலையில் இருக்கின்றனர் என்று மக்கள் கூறுவர்.

विकलेऽतिदीनचित्ते विषयाशामात्रधारिणि नितान्तम् ।

मयि रोषतः कियत् ते वद वद शम्भो यशो भावि ॥ २१ ॥

விகலே(அ)திதீ³னசித்தே விஷயாஸாமாத்ரதா⁴ரிணி நிதாந்தம் ।

மயி ரோஷத: கியத் தே வத³ வத³ ஸம்போ⁴ யஸோ பா⁴வி ॥ 21 ॥

உடல் தளர்ந்து மனமும் மிகவும் தளர்ந்து இருப்பவனும் முந்தைய பழக்கத்தினால் பொருட்களின் மீது பற்றை மாத்திரம் கொண்டிருக்கும் என்னிடம் மிக்க சினத்தினால் இன்னம் எவ்வளவு காலம் உமது புகழ் என்று ஹே சம்புவே! நீர் கூறும்.

स्वगृहे भुवनत्रितये योगक्षेमे मुखानि चत्वारि ।

मत्प्रतिवचनं हि विना पञ्चमवदनस्य कुत्र गतिः ॥ २२ ॥

ஸ்வக்³ருஹே பு⁴வனத்ரிதயே யோக்³சேமே முகா³னி சத்வாரி ।

மத்ப்ரதிவசனம் ஹி வினா பஞ்சமவத³னஸ்ய குத்ர க³தி: ॥ 22 ॥

தன் சொந்த இடத்திலும், மூன்றுஉலகங்களிலும் யோக சேஷமத்திற்காக உமக்கு நான்கு முகங்கள் உள்ளன. எனக்கு மறுமொழி கூறுவதைத் தவிர உமது ஐந்தாவது முகத்திற்கு வேறு என்ன வேலை?

சிவனாரின் நான்கு முகங்கள் முறையே தானிருக்குமிடத்திலும் மற்றும் மூன்று உலகங்களிலும் நலனைக் கண்காணிக்க உள்ளன. அவருடைய ஐந்தாவது முகத்திற்கு அடியார்கள் கேட்பதற்கு மறு மொழி கூறுவதைத் தவிர வேறெந்த வேலையுமில்லை.

तव कोऽहं त्वं मम कः पञ्चस्वेवं विचारयस्वेति ।

ब्रूये दीनदयान्धे पञ्चमुखत्वं त्वयि व्यक्तम् ॥ २३ ॥

தவ கோ(அ)ஹம் த்வம் மம க: பஞ்சஸ்வேவம் விசாரயஸ்வேதி ।

ப்³ருபே தீ³னத³யாந்தே⁴ பஞ்சமுக³த்வம் த்வயி வ்யக்தம் ॥ 23 ॥

ஹே கருணைக் கடலே! உமக்கு நான் யார்? நீர் எனக்கு என்ன? என்று ஐந்து உறுப்பினர் கொண்ட வழக்கு மன்றத்தில் விசாரணை செய் என்று நீர் கூறுவீரே யானால், உம்மிடமே ஐந்து முகங்கள் (ஐந்து உறுப்பினர் கொண்ட வழக்கு மன்றத் தைப் போன்று) உள்ளன என்பது நன்கு அறிந்ததே.

याचस्वान्यं धनिनं भविता तव को दिगम्बरालाभः ।

மா மா ப்ரதாரயைவ க்யாத: ஸ்ரீகண்டநாமாஸி || 24 ||

யாசஸ்வான்யம் துனிநம் பவிதா தவ கோ திக்ம்ப்ராலாப: ।

மாம் மா ப்ரதாரயைவ க்யாத: ஸ்ரீகண்டநாமாஸி || 24 ||

செல்வந்தன் வேறொருவனைப் போய் யாசிப்பாய். திசைகளையே உடையா யணிந்தவனிடமிருந்து உனக்கு லாபம் ஏற்படும் என்று என்னை தட்டிக் கழிக்காதீர். நீங்கள் ஸ்ரீகண்டன் என்ற பெயருடன் பிரஸித்தமானவர்.

ஸ்ரீஎன்ற சொல்லிற்கு நஞ்சு வடிவில் நீலமாக சிவனாரின் கழுத்தை லக்ஷ்மி அழகு படுத்துவதாக இங்கே கூறப்பட்டுள்ளது.

वपनाशनप्रदातरि मयि जीवति किं समाकुलस्त्वमिति ।

தொஹாய மோச்யமானோ வத்ஸ: கிம் ந த்வராமயதே || 25 ||

வபநாஸநப்ரதாதுரி மயி ஜீவதி கிம் ஸமாகுலஸ்த்வமிதி ।

தோஹாய மோச்யமானோ வத்ஸ: கிம் ந த்வராமயதே || 25 ||

உடுக்க உடையும் உண்ண உணவும் கொடுக்க நான்உயிர் வாழும் பொழுது நீ ஏன் கவலைப்படுகிறாய் என்று கேட்பீரேயானால் பால் குடிக்க அவிழ்த்து விடப்பட்ட கன்றானது வெகுவிரைவாக சுற்றித் திரியும் அல்லவா?

அண்மையில் வேண்டும் பொருள் இருப்பினும் இச்சையினால் எட்டச் சுற்றி அலைவது உலக இயல்பு

पातकराशिरितीदं त्वयाभिधानं श्रुतं न तद् दृष्टम् ।

ததர்ஸனகுதுகம் யதி மாம் த்ரஷ்டும் கிம் விலம்பஸே தேவ || 26 ||

பாதகராஸிரிதீதம் த்வயாபிதாநம் ஸ்ருதம் ந தத் த்ருஷ்டம் ।

தத் த்ர்ஸனகுதுகம் யதி மாம் த்ரஷ்டும் கிம் விலம்பஸே தேவ || 26 ||

பாவத்தின் குவியல் என்னும் இந்தச் சொல் உம்மால் கேட்கப்பட்டுள்ளதே தவிர பார்க்கப்பட்டதில்லை. அந்தப் பாவக்குவியலைக் காண அவாவிருக்குமாயின், ஹே தேவனே! என்னைக் காண ஏன் இன்னம் கால தாமதம் செய்கின்றீர்?

पातकराशिरसि त्वं पश्याम्यत एव नाहमिति वदसि ।

பாதகரூபாஜானே ஸிவ தவ ஸர்வஜநாபங்: || 27 ||

பாதகராஸிரஸி த்வம் பஸ்யாம்யத ஏவ நாஹமிதி வத்ஸி ।

பாதகரூபாஜானே ஸிவ தவ ஸர்வஜநாபாங்க: || 27 ||

நீ ஒரு பாவக்குவியல். அதனால் தான் நான் உன்னைப் பார்க்கவில்லை என்று கூறுவீர்களேயானால் ஒரு பாவிபின் உருவம் எவ்விதமானது என்று அறியாத பாழுது ஹே சிவனே! உமக்கு யாவற்றையும் அறிபவர் என்ற சொல்லுக்கு அபவாதம் ஏற்படும்.

पापं पापमितीदं करोषि शिव किं सुधा बुधान् भ्रान्तान् ।
तत्सत्यं चेन्न कथं त्वयानुभूतं न दृष्टं वा ॥ २८ ॥

பாபம் பாபமிதீத³ம் கரோஷி ஸிவ கிம் ஸுதா⁴ பு³தா⁴ன் ப்⁴ராந்தான் ।
தத்ஸத்யம் சேன்ன கத³ம் த்வயானுபூ⁴தம் ந த்³ருஷ்டம் வா ॥ 28 ॥

ஹே சிவனே! இது பாவம் என்று கூறி அறிவாளிகளை ஏன் மகிழ்ச்சியுடன் பித்தர்களாக்குகின்றீர்? அது உண்மை யெனில் அது உம்மால் ஏன் நுகரப்படவில்லை. மேலும் காணப்படவில்லை.

உண்மையை அறிந்த அறிவாளிகளுக்கும் புலப்படாத பாவம் என்பதை மீண்டும் மீண்டும் கூறி பித்தர்களாக்குகின்றீர் என்று பொருள்.

पापे लोकानुभवः स एव मानं ममाप्यननुभूते ।
न हि परकीयानुभवः ज्ञातुं शक्यः परेणापि ॥ २९ ॥

பாபே லோகானுப⁴வ: ஸ ஏவ மானம் மமாப்யனனுப⁴ருதே ।
ந ஹி பரகீயானுப⁴வ: ஜ்ஞாதும் ஸக்ய: பரேணாபி ॥ 29 ॥

என்னால் நுகரப்படாவிடினும் உலகத்தில் மக்களால் பாவம் அனுபவிக்கப்படுகிறது. அதுவே எனக்கு பிரமாணம் என்று கூறுவீர்களேயானால் இன்னொருவரின் அனுபவம் உம்மைப் போன்ற அறிவுடையவர்களாலும் அறியப்பட இயலாததாகும்.

लोकाभिन्नः सोऽहं वक्तुं वाक्यं ह्युपक्रमस्तव चेत् ।
सिद्धा मनोरथा मे त्वत्तः कस्यापि लोकस्य ॥ ३० ॥

லோகாபி⁴ன்ன: ஸோ(அ)ஹம் வக்தும் வாக்யம் ஹ்யுபக்ரமஸ்தவ சேத் ।
ஸித்³தா⁴ மனோரதா³ மே த்வத்த: கஸ்யாபி லோகஸ்ய ॥ 30 ॥

நான் உலகினின்றும் வேறுபட்டவனல்ல என்று கூற முற்படுவீர்களாகில் நான் உம்மைத் தவிர மற்றொரு உலகத்தைச் சார்ந்தவனல்ல என்கிறது. அதனால் என் மனோரதம் நிறைவேறியது.

अतिवल्गनं ममैतन्मूढत्वं यद्यपि प्रभोः पुरतः ।
दीनः करोमि किं वा मद्विषये को निवेदयति ॥ ३१ ॥

அதிவல்க³னம் மமைதன்முட⁴த்வம் யத்³யபி ப்ரபோ⁴: புரத: ।
தீ³ன: கரோமி கிம் வா மத்³விஷயே கோ நிவேத³யதி || 31 ||

பிரபுவான உம்முடைய முன்னர் இம்மாதிரி விவாதங்கள் என்னுடைய முட்டாள் தனமே ஆனாலும் மிகவும் ஏழ்மை நிலையை அடைந்த நான் என் செய்வேன்? எந்நிலையை உம்மிடம் எடுத்துக்கூற யார் தான் இருக்கின்றார்கள்.

பிரபுக்களிடம் சேவகனுக்கு பணிவு தான் வேண்டும். வாதம் செய்தல் கூடாது. எனினும் தன் நிலையை எடுத்துக்கூற ஒருவருமில்லாததினால் தானே கூறுவதாகக் கவி சொல்லிக் கொள்கிறார்.

लघुरसि किं त्वयि दयया मा मा मंस्था: शिवेति सहसा त्वम् ।

भारो भुवोऽस्मि धृत्वा स्वकरे तुलयाशु मां शम्भो ॥ ३२ ॥

லகு⁴ரஸி கிம் த்வயி த³யயா மா மா மம்ஸ்தா²: ஸிவேதி ஸஹஸா த்வம் ।
பா⁴ரோ பு⁴வோ(அ)ஸ்மி த்⁴ருத்வா ஸ்வகரே துலயாஸு மாம் ஸம்போ⁴ || 32 ||

ஹே சிவனே! என்னை இலேசானவன் என்று உடனே முடிவு கட்டவேண்டாம். என்பால் தயை செய்ய உமக்கு அவகாசம் ஏது? ஹே சம்புவே! என்னை உம்முடைய கையில் தூக்கி நிறுத்திப் பாரும். நான் இந்த புவியில் பாரமாக இருக்கின்றேன் (என்பது தெரியும்.)

இங்கு 'கையில் தூக்கி' என்ற சொற்களிலிருந்து சிவனாரின் ஸ்பரிசுத்தி (அலேயே பெற்றுகரியதைப் பெற்றவனாக ஆகிவிடுவேன் என்ற கவியின் கருத்து உள்ளடங்கியுள்ளது.

सस्ये तृणे च वृष्टिं तुल्यां देव: सदैव विदधाति ।

देवो महान् बत त्वं गुरुलघुवार्ता कथं कुरुषे ॥ ३३ ॥

ஸஸ்யே த்ருணே ச வருஷ்டிம் துல்யாம் தே³வ: ஸதை³வ வித³தா⁴தி ।
தே³வோ மஹான் ப³த த்வம் கு³ருலகு⁴வார்தா கத³ம் குருஷே || 33 ||

இந்திரனானவன் பயிர் வகைகளின் மீதும், புற்களின் மீதும் ஸமமான அளவு தான் மழையைப் பொழிகின்றான். நீங்கள் தெய்வத்துள் சிறந்தவர். அப்படியிருக்க இவன் கௌரவிக்கப்பட வேண்டியவன். இவன் புறக்கணிக்கத்தக்கவன் என்ற பாகு பாடு ஏன் என்று கூறும்.

दिष्टोद्दिष्टं दास्याभ्यन्यन्नेष्टं यदि स्फुटं वाक्यम् ।

दत्ता कथं त्वयासावजरामरता मृकण्डुजनै: ॥ ३४ ॥

தி³ஷ்டோத்³தி³ஷ்டம் தா³ஸ்யாப்³யன்யன்னேஷ்டம் யதி³ ஸ்பு³டம் வாக்யம் ।
த³த்தா கத³ம் த்வயாஸாவஜராமரதா ம்ருகண்டு³ஜனை: || 34 ||

உன்னுடைய முன்வினைப்பயனை உனக்கு அளிக்கின்றேன். மற்றொன்றும் உனக்குக் கொடுக்க எனக்கு விருப்பமில்லை என்று மனம் விட்டுக் கூறுகின்றீர் என்றால் முன்னர் எவ்விதம் மார்க்கண்டேயனுக்கு பிறப்பு இறப்பு இரண்டு மில்லை என்னும் இந்த வரம் உம்மால் அளிக்கப்பட்டது.

नादत्तं प्राप्नोतीत्येतद्वाक्यं प्रतारणामात्रम् ।

उपमन्युना कदा वा कस्मै दुग्धोदधित्तः ॥ ३५ ॥

நாத³த்தம் ப்ராப்னோதீத்யேதத்³வாக்யம் ப்ரதாரணமாத்ரம் ।

உபமன்யுனா கதா³ வா கஸ்மை து³க்³தோ⁴த³தி⁴த்த: ॥ 35 ॥

எது ஒருவனால் கொடுக்கப்படவில்லையோ அது அவனால் கிடைக்கப்பெறுவதில்லை என்னும் கூற்று வீணானதே. உபமன்யுவினால் எப்பொழுதாவது யாருக்காவது பாற்கடல் அளிக்கப்பட்டதா என்ன?

உபமன்யு ஒரு சிறந்த சிவ பக்தர். அவருக்கு சிவனார் பால் வழங்கியதாக புராணங்களில் கூறப்படுகிறது. தான் பிறருக்கு அளித்ததைதான் மீண்டும் திரும்பப் பெறுகிறான் என்னும் கூற்றுக்கு இந்த உதாரணங்காட்டி ஒவ்வாது என்று கவி கூறுகின்றார்.

प्रबलतरोन्मादाद्यं त्वामध्यगणय्य धावमानं च ।

मच्चेतोऽपस्मारं नियमय शम्भो पदाभ्यां ते ॥ ३६ ॥

ப்ரப³லதரோன்மாதா³ட்⁴யம் த்வாமத்⁴யக³ணய்ய தா⁴வமானம் ச ।

மச்சேதோ(அ)பஸ்மாரம் நியமய ஸம்போ⁴ பதா³ப்⁴யாம் தே ॥ 36 ॥

ஹே சம்புவே! மிக்கவும் பித்தம் பிடித்து உம்மையும் புறக்கணித்து ஓடும் இந்த மனமாகின்ற அபஸ்மாரத்தை உமது காலடியில் கட்டுப்படுத்திவையும்.

அபஸ்மாரம் என்பது வலிப்பு நோய். அது ஒரு அரக்கனின் வடிவம் என்று மருத்துவ நூல்களில் கொள்ளப்படுகிறது. கட்டிலடங்கா மனத்தை அபஸ்மாரத்திற்கு ஒப்பிட்டு அதனைக்கட்டுப்படுத்தி வைக்க இங்கு வேண்டப்பட்டுள்ளது.

आशापिशाचिका मां भ्रमयति परितो दशस्वपि दिशासु ।

स्वीये पिशाचवर्गे सेवायै किं न योजयसि ॥ ३७ ॥

ஆஸாபிஸாசிகா மாம் ப்⁴ரமயதி பரிதோ த³ஸஸ்வபி தி³ஸாஸு ।

ஸ்வீயே பிஸாசவர்கே³ ஸேவாயை கிம் ந யோஜயஸி ॥ 37 ॥

ஆசை என்னும் பிசாசு என்னைப் பத்து திசைகளிலும் சுற்றி அலையச் செய்கிறது. உம்முடைய பணியாளர்களான பிசாசுக் கூட்டத்தில் ஒன்றாக என்னையும் நீங்கள் ஏன் சேர்த்துக் கொள்ளவில்லை?

यक्षाधीनां रक्षां व्यक्ष निधीनां कुतो नु वा कुरुषे ।

साक्षान्मनुष्यधर्माऽप्यहह कथं नु विस्मृतिर्मम ते ॥ ३८ ॥

யக்ஷாதீ⁴னும் ரக்ஷாம் வ்யக்ஷ நிதீ⁴னும் குதோ நு வா குருஷே ।

ஸாக்ஷான்மனுஷ்யத⁴ர்மா(அ)ப்யஹஹ கத³ம் நு விஸ்மருதிர்மம தே ॥ 38 ॥

முக்கண்ணனே! நவநிதிகளைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பை குபேரன் முதலான வர்களிடம் எதற்காக ஒப்படைத்தீர்? குபேரன் 'மனுஷ்ய தர்மா' வானவன் என்றால் அம்மாதிரியான என்னை எப்படி மறந்தீர்?

இங்கு 'மனுஷ்ய தர்மா' என்னும் சொல் குபேரனைக் குறிக்கும் ஒரு மாற்று சொல். அந்த சொல்லிற்கு மானிடனின் தர்மங்களை - லக்ஷணங்களை உடையவன் என்று பொருளைக் கொண்டு தன்னை ஏன் மறந்தார் சிவனார் என்று கவி வினவுகின்றார்.

धनदे सखित्वमेतत् तव यत् तत्रास्ति विस्मयः क इव ।

मयि निर्धने तदास्तां त्रिजगति चित्रं कियद्धावि ॥ ३९ ॥

த⁴னதே³ ஸகி³த்வமேதத் தவ யத் தத்ராஸ்தி விஸ்மய: க இவ ।

மயி நிர்த⁴னே ததா³ஸ்தாம் த்ரிஜக³தி சித்ரம் கியத்³பா⁴வி ॥ 39 ॥

குபேரனிடம் உமக்கு நட்பு எனில் அதில் வியப்பு யாது? செல்வமற்ற என்னிடம் (உமக்கு நட்பு) இருக்கட்டும். அதுவே மூவுலகிலும் எவ்வளவு வியக்கத் தக்கதாகும்?

குபேரனைப் போன்ற பணமுடையவர்களிடம் நட்பு கொள்ளுதல் என்பது உலகில் ஸாதாரணமானது. செல்வமற்ற தன்னிடம் சிவனார் நட்பு கொண்டால் அதுவே வியக்கத்தக்கதாகும் என்று கவி கூறுகின்றார்.

सखितारूपनिधानं वित्तनिधानं द्विधा धनं तव यत् ।

नैककरे नृपनीतिस्तत्रान्यतरन्निधेहि मयि ॥ ४० ॥

ஸகி³தாருபநிதா⁴னம் வித்தநிதா⁴னம் த்³விதா⁴ த⁴னம் தவ யத் ।

நைககரே ந்ருபநீதிஸ்தத்ரான்யதரந்நிதே⁴ஹி மயி ॥ 40 ॥

உம்மிடமுள்ள இருவகைச் இருவகைச் செல்வங்களான நட்பு பூணுதல், செல்வத்தை அளித்தல் என்பவற்றில் ஒன்றை எம்மிடம் கொடும். நீதிநெறியைப் பின்பற்றும் வேந்தர்கள் ஒருவரிடமே யாவற்றையும் கொடுப்பதில்லையல்லவா?

குபேரனிடம் நிதியைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பை விட்டால் தன்னிடம் நட்பு பூணவும், அல்லது குபேரனிடம் நட்பே அவருக்கு விருப்பமானால் நிதிகளைக் காக்கும் பொறுப்பைத் தன்னிடமளிக்குமாறும் கவி சிவனாரைக் கேட்கின்றார்.

पालय वा मां मा वा मत्तनुभूता तु पञ्चभूतततिः ।

पोष्यावश्यं भवता भविता नो चेन्न भूतपतिः ॥ ४१ ॥

பாலய வா மாம் மா வா மத்தனுபூதா து பஞ்சபூதததி: ।

போஷ்யாவர்யம் பவதா பவிதா நோ சேன்ன பூதபதி: ॥ 41 ॥

என்னைக் காத்தருளும் அல்லது காத்தருளாமல் போம். நீங்கள் எப்படியும் என்னைக் காக்க வேண்டியவராவீர்கள். ஏனெனில் நீங்கள் பூதங்களின் தலைவர். என்னுடலில் பஞ்ச பூதங்களில் சேர்க்கை உள்ளது. அப்படி இல்லை எனில் நீங்கள் பூதங்களின் தலைவரல்ல.

இங்கு 'பூத' என்னும் சொல்லிற்கான இரு வேறு கருத்துகளைக் கொண்டு கவி தன் கருத்தைக் கூறியுள்ளார்.

अतिकोमलं मनस्ते मुनिभिर्गीतं कुतोऽधुना कठिनम् ।

मन्ये विपाशनार्थं कठिनं चेतस्त्वया विहितम् ॥ ४२ ॥

அதிகோமலம் மனஸ்தே முனிபி'ர்கீ'தம் குதோ(அ)து'னா கடி'னம் ।

மன்யே விபாஸனார்த'ம் கடி'னம் சேதஸ்த்வயா விஹிதம் ॥ 42 ॥

உம்முடைய மனமானது மிகவும் மென்மையானது என்று முனிவர்களால் போற்றப்பட்டுள்ளது. இப்பொழுது அது எவ்விதம் கடினமாக உள்ளது? 'கால கூடம்' என்னும் நஞ்சைப் பருகுவதற்காக உம் மனத்தைக் கல்லாக்கிக் கொண்டீர் என்று நினைக்கிறேன்.

मां द्रष्टुमष्टमूर्ते करुणा तेऽद्यापि किं न वोल्लसति ।

भिक्षाप्रसङ्गतो वा कियतां नो यासि सदनानि ॥ ४३ ॥

மாம் த்'ரஷ்டுமஷ்டமூர்தே கருணா தே(அ)த்'யாபி கிம் ந வோல்லஸதி ।

பி'க்ஷாப்ரஸங்க'தோ வா கியதாம் நோ யாஸி ஸத'னானி ॥ 43 ॥

ஹே எண்வித உருவானவனே! என்னைக்காண உமக்கு இன்னமும் ஏன் கருணை உண்டாகவில்லை. பிசைவு எடுக்கும் காரணமாக எவ்வளவு வீடுகளில் நீர் செல்லாமலிருக்கின்றீர்?

அஷ்டமூர்த்தி என்பது ஐம்பூதங்களும், கதிரவன், சந்திரன், யஜமானன் எனப் படுவதாம். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் சென்று பிசைவு எடுக்கும் சிவனாருக்கு தான் எங்கும் செல்வதில்லை என்று கூறி தனக்கு பரிவு காட்டாத காரணஞ் சொல்லி தப்ப முடியாது என்று கூறுகிறார்.

वित्ताधिपः सखा ते भार्या देहे तवान्नपूर्णाख्या ।

ऊरीकृतं न दूरीकुरुपे भिक्षाटनमपीश ॥ ४४ ॥

வித்தாதி⁴ப: ஸகா² தே பா⁴ர்யா தே³ஹே தவான்னபூர்ணாக்²யா ।

ஊரீக்ருதம் ந தூ³ரீகுருபே பி⁴க்ஷாடனமபீஸ ॥ 44 ॥

ஈசனே! குபேரன் உமது நண்பன். உமது மனைவி உம் பவமுடைய உடலிலே யே இருக்கும் அன்னபூரணி என்பவள். இருந்தும் தான் ஏற்றுக் கொண்ட 'பிசைஷ' எடுத்து சுற்றுதல் என்னும் பணியை நீர் விடுவதில்லை.

नाङ्गीकृतो मया त्वं तत एव न दर्शनं मम तवास्ति ।

इति नोत्तरं प्रदेयं शिव शिव विश्वेशनामासि ॥ ४५ ॥

நாங்கீ³க்ருதோ மயா த்வம் தத ஏவ ந த³ர்ஸனம் மம தவாஸ்தி ।

இதி நோத்தரம் ப்ரதே³யம் ஸிவ ஸிவ விஸ்வேஸநாமாஸி ॥ 45 ॥

ஹே சிவனே! உன்னை நான் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. அதனால் தான் உனக்கு என் தரிசனம் கிடைக்கவில்லை என்று பதில் கூற வேண்டாம். நீங்கள் உலகமனைத் துக்கும் நாயகனாவீர்கள்.

यदि देहगेहरूपं ददासि देशाधिकार कार्य मे ।

रसनाख्यलेखपत्रे सुदृढां कुरु नाममुद्रां ते ॥ ४६ ॥

யதி³ தே³ஹகே³ஹரூபம் த³தா³ஸி தே³ஸாதி⁴கார கார்ய மே ।

ரஸனாக்³யலேக³பத்ரே ஸுத்³ருடா⁴ம் குரு நாமமுத்³ராம் தே ॥ 46 ॥

இவ்வுடலாகின்ற இந்த என்னுடைய வீட்டிற்கு என்னை அதிகாரியாக நியமிக்கி ன்றீர் என்றால் என் நாவாகின்ற ஓலையில் உமது பெயரை நிலையாகப் பொறித்து விடும்.

रसनोक्तं कुरु सर्व शिव तव नामाधिमुद्रितास्तीयम् ।

गणयसि मुद्रां न हि चेत् प्रभुतोच्छिन्ना तवैव स्यात् ॥ ४७ ॥

ரஸனோக்தம் குரு ஸர்வ ஸிவ தவ நாமாதி⁴முத்³ரிதாஸ்தீயம் ।

க³ணயஸி முத்³ராம் ந ஹி சேத் ப்ரபு⁴தோச்சி³ன்னா தவைவ ஸ்யாத் ॥ 47 ॥

ஹே! சிவனே! எந்நாவு கூறும் யாவற்றையும் செய்யும். ஏனெனில் அதில் உமது உத்தரவு பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது அல்லவா! முத்திரை பொறித்ததை நீர் பொருட்படுத்தவில்லை என்றால் உம்முடைய பிரபுத்தன்மையே புறக்கணிக்கப் பட்ட தாகும்.

अत्याटिनं करालं भिक्षायुक्तं कपालशूलकरम् ।

महारिद्रयं भैरवरूपं कुरु चार्धचन्द्रयुतम् ॥ ४८ ॥

அத்யாடினம் கராலம் பி^௧க்ஷாயுத்தம் கபாலஸூலகரம் ।

மத்^௨தா^௩ரித்^௪ர்யம் பை^௫ரவருபம் குரு சார்த^௬சந்த^௭ர்யுதம் ॥ 48 ॥

சுற்றித் திரியும் கோரமான பிசைக்ஷ எடுக்கும் கோலத்துடன் மண்டை ஓடும், சூலமும் கையில் ஏந்தி, தலையில் பிறைச்சந்திரனையணிந்த உமது பைரவ உருவை எனக்கு அளியும். சுற்றித் திரியும் கோரமான பிச்சைக்காரன் வடிவுடைய என்னுடைய ஏழ்மையை கழுத்தில் கைகொடுத்துத் தள்ளிவிடும்.

‘அர்த்த சந்தர்யுதம்’ என்றால் கழுத்தில் பிறைமதியின் வடிவில் கையை வைத்து (தள்ளுதல்) அம்மாதிரி வடிவைக் கொண்டவன் என்று பொருளாகும். மண்டை ஓடு, அச்சம் தரும் வடிவம் முதலிய வடிவுடன் இதுவும் சேர்ந்து பைரவரின் முழு வடிவையும் பெற்றதாக ஆகிவிடும்.

दारिद्र्यचण्डरश्मी प्रतपति केदारखच्च मयि शुष्के ।

जलधरतायां सत्यां त्वयि शिव नाद्यापि समुपैषि ॥ ४९ ॥

தா^௧ரித்^௨ர்யசண்ட^௩ர்ஸ்மெள ப்ரதபதி கேதா^௪ரவச்ச மயி ஸுஷ்கே ।

ஜலத^௫ரதாயாம் ஸத்யாம் த்வயி ஸிவ நாத^௬யாபி ஸமுபைஷி ॥ 49 ॥

ஏழ்மை என்னும் சுடரும் கதிரவன் என் மீது வீழ்ந்து என்னைச் சுடும்பொழுது கேதாரம் என்னும் சேஷத்திரம் போன்று நான் காய்ந்திருக்கையில் உம்மிடம் மேகம் போன்ற தன்மை இருப்பினும் ஹே சிவனே! நீர் இன்னும் வந்தபாடிಲ್ಲ.

ஏழ்மையைக் களைய வல்லமை பெற்ற சிவனார் இன்னமும் அருள்பாலிக்க வில்லை என்று பொருள்.

दारिद्र्याख्यमनोभूः क्लीवं चेतोऽपि मोहयत्यनिशम् ।

एनं लीनं कर्तुं धन्यः कोऽन्यस्त्वदन्योस्ति ॥ ५० ॥

தா^௧ரித்^௨ர்யாக்^௩யமனோபூ^௪: க்லீவம் சேதோ(அ)பி மோஹயத்யநிஸம் ।

ஏனம் லீனம் கர்தும் த^௫ன்ய: கோ(அ)ன்யஸ்த்வத^௬ன்யோஸ்தி ॥ 50 ॥

ஏழ்மை என்னும் காமன் அலியாயினும் மனத்தை எப்பொழுதும் மோஹ மடையச் செய்கின்றான். உம்மைத்தவிர இந்த காமனை அழிக்க வல்லவர் வேறெவர் தான் உள்ளனர்?

காமனை அழித்த சிவனாரைத் தவிர வேறொருவருமில்லை என்பது பொருள்.

भालानलाक्षियुक्तस्त्रिजगति नान्यो मदन्य इति ।

गर्व मा वह यावद्वारिद्र्याग्निः कपाले मे ॥ ५१ ॥

பா⁴லானலாக்ஷியுத்தஸ்த்ரிஜக³தி நான்யோ மத³ன்ய இதி ।

க³ர்வ மா வஹ யாவத்³தா³ரித்³ர்யாக்³னி: கபாலே மே ॥ 51 ॥

ஏழ்மையென்னும் அனல் என்னுடைய தலையில் (மண்டை ஓட்டில்) எது மட்டும் இருக்கிறதோ அதுவரை நெற்றியில் அனலான கண்ணை உடையவர் தம்மைத் தவிர வேறெவரும் மூவுலகிலும் இலர் என்று இறுமாப்பு அடையாதீர்கள்.

चेतः कुरु मा कलहं तव वैक्लव्येऽपि शम्भुना प्रभुणा ।

न वदति यद्यपि भर्ता तवोपकर्ता स एवास्ति ॥ ५२ ॥

சேத: குரு மா கலஹம் தவ வைக்லவ்யே(அ)பி ஸம்பு⁴னா ப்ரபு⁴னா ।

ந வத்³தி யத்³யபி ப⁴ர்தா தவோபகர்தா ஸ ஏவாஸ்தி ॥ 52 ॥

ஏ! மனமே! உன்னுடைய அல்லல் படும் வேளையிலும் பிரபுவான சம்புவுடன் (சிவனாருடன்) தாபப்படாதே. அந்தத் தலைவன் யாதொன்றும் கூறாவிடினும் அவர் தான் உனக்கு உபகாரம் செய்பவர் ஆவார்.

अयि चित्त वित्तलेशे सहजप्रेम्णा कियन्तु नुब्धमसि ।

न तथापि तद्वियोगः केवलमास्ते शिवेनापि ॥ ५३ ॥

அயி சித்த வித்தலேஸே ஸஹஜப்ரேம்னா கியன்னு நுப்³த⁴மஸி ।

ந ததா³பி தத்³வியோக³: கேவலமாஸ்தே ஸிவேனாபி ॥ 53 ॥

ஏ மனமே! சிறிதளவு செல்வத்தின் மீதும் எவ்வளவு இயல்பான நாட்டமும் பேராசையும் கொண்டுள்ளாய். அதனின்றும் சிறிதளவேனும் பற்றற்றிருப்பதில்லை. ஆனால் பரமசிவனிடமிருந்து மட்டும் விலகியவனாகவே இருக்கின்றாய்.

செல்வமும் கிடைப்பதில்லை. பரமசிவனையும் அடைவதில்லை. செல்வத்தில் எவ்வளவு பற்று உள்ளதோ அவ்வளவு பற்று பரமசிவனிடம் இருக்குமாயின் பரமசிவனை அடைவது மிகவும் எளிது என்பது கருத்து.

பின்வரும் 20 செய்யுட்களில் உடலுறுப்பு ஒவ்வொன்றையும் அழைத்து பரமசிவனைப் பணிய வேண்டுகின்றார்.

चेतः कीर विहारं परिहर परितः स्वयं प्रयत्नेन ।

अक्तुं कालविडालो धावति शिवपञ्जरं प्रविश ॥ ५४ ॥

சேத: கீர் விஹாரம் பரிஹர பரித: ஸ்வயம் ப்ரயத்னேன ।

அத்தும் காலவிடா³லோ தா⁴வதி ஸிவபஞ்ஜரம் ப்ரவிஸ ॥ 54 ॥

மனமெனும் கிளியே! காப்பவர் எவருமின்றி சிரமப்பட்டுச் சுற்றி அலைவதை நீ விடுவாயாக. காலனென்னும் பூனையானது உன்னைப் பிடித்துச் சாப்பிடத் தாவுகிறது. சிவனென்னும் கூட்டிற்குள் நுழைந்து விடு.

பரமசிவனென்னும் கூட்டிற்குள் நுழைந்தவரை காலன், என் செய்வான்? பரமசிவன் காலகாலனன்றோ?

चेतः सदागते त्वं प्रत्याशावात्ययानुगतमूर्तिः ।

मा वह विषयारण्ये लीनो भव सच्चिदाकाशे ॥ ५५ ॥

சேத: ஸதா³க³தே த்வம் ப்ரத்யாஸாவாத்யயானுக³தமூர்தி: ।

மா வஹ விஷயாரண்யே லீனோ ப⁴வ ஸச்சிதா³காஸே ॥ 55 ॥

மனமாகிற காற்றே! நம்பிக்கை என்னும் பெருங்காற்று மண்டலத்தினால் கவரப்பட்டு பொருட்கள் என்னும் காட்டினுள் வீசிவிடாதே. ஸத், சித் என்னும் வானவெளியில் இறைவனிடம் உறைந்து விடுவாயாக.

அம்மாதிரி இறைவனிடம் உறைவதால் மன அமைதி கிடைக்கும் என்பது பொருள்.

चेतः शृणु मद्बचनं मा कुरु रचनं मनोरथानां त्वम् ।

शरणं प्रयाहि शर्वं सर्वं सकदेव सोऽर्पयिता ॥ ५६ ॥

சேத: ஸ்ருணு மத்³வசனம் மா குரு ரசனம் மனோரதா³னாம் த்வம் ।

ஸரணம் ப்ரயாஹி ஸர்வம் ஸர்வம் ஸகதே³வ ஸோ(அ)ர்பயிதா ॥ 56 ॥

மனமே! நான் கூறுவதைக் கேள். மனக்கோட்டைகளை நீ கட்டாதே. பரமசிவனைச் சரணம் அடைவாய். யாவற்றையும் நொடிப்பொழுதில் அளிப்பவர் அவரே ஆவார்.

பரமனைத் தஞ்சம் புகுந்தாலே போதும். மனத்தில் வேறென்றும் எண்ண வேண்டியதில்லை. நாம் விரும்பிய தெல்லாம் கொடுக்கும் வள்ளல் அவர் ஒருவரை நாம் நினைத்தல் ஒன்றே போதும்.

भ्रातः शृणु मच्चेतो मा नय कालं त्वितस्ततो भ्रमणात् ।

कालक्षेपेच्छा चेदवलम्बय कालकालं त्वम् ॥ ५७ ॥

ப்⁴ராத: ஸ்ருணு மச்சேதோ மா நய காலம் த்விதஸ்ததோ ப்⁴ரமணாத் ।

காலக்ஷேபேச்சா² சேத³வலம்ப³ய காலகாலம் த்வம் ॥ 57 ॥

என் ஸஹோதரனாகிய மனமே கேள்! இங்குமங்கும் அலைவதில் காலத்தை வீண் போக்காதே. காலத்தைப் போக்க விருப்பமாயின் காலகாலனை நீ உறுதியாகப் பிடித்துக் கொள்.

'கால' என்னும் சொல்லிற்கு இரு பொருள்கள். முதலாவது நேரத்தைக் குறிக்கும். இரண்டாவது யமனைக் குறிக்கும். 'காலகால' என்பது பரமசிவனைக் குறிக்கும் சொல். பரமனல்லவா தன் பக்தன் மார்க்கண்டேயனுக்காக காலனை அடக்கியவர்; காலத்தைப் போக்குதல் அல்லது காலனை உதறித்தள்ளுதல் என்று 'காலகேஷப' என்னும் சொல்லிற்குப் பொருள்.

अयि चेतोविहग त्वं विषयारण्ये भ्रमन्नसि श्रान्तः ।

विश्रामकामना चेच्छिवकल्परुहे चिरं तिष्ठ ॥ ५८ ॥

அயி சேதோவிஹக³ த்வம் விஷயாரண்யே ப்⁴ரமன்னஸி ஸ்ரான்த: ।

விஸ்ராமகாமனா சேச்சி²வகல்பருஹே சிரம் திஷ்ட² ॥ 58 ॥

மனமென்னும் பறவையே! பொருட்கள் என்னும் காட்டில் சுற்றித்திரிந்து நீ களைத்து விட்டாய். ஓய்வுபெற விருப்பமிருக்குமாயின் சிவனென்னும் கல்ப விருக்ஷத்தில் நிலைத்து இரு.

கல்ப விருக்ஷமென்பது வேண்டியதைக் கொடுக்கும் தெய்வீகமான மரம். பரமன் அதற்கொப்பானவர். விஷயம் என்னும் காட்டில் சுற்றி அலையவேண்டாம். அவரிடம் மனம் நிலைத்து நின்றால் அவர் வேண்டியதைத் தருவார்.

चेतो मधुकर दूरं दूरं कमलाशया कुतो यासि ।

ध्यानादनुपदमेतच्छिव पदकमलं तवायाति ॥ ५९ ॥

சேதோ மது⁴கர தூ³ரம் தூ³ரம் கமலாஸயா குதோ யாஸி ।

த்யாநாத³னுபத³மேதச்சி²வ பத³கமலம் தவாயாதி ॥ 59 ॥

மனமென்னும் தேனீயே! தாமரையின் மீது அல்லது செல்வத்தின் மீது விருப்பினால் எதற்காக மிக்க தொலைவு செல்கின்றாய்? தியானம் செய்தால் உடனே யே சிவனாரின் பாதத்தாமரை உன் முன்னர் தோன்றுமல்லவா!

தாமரையைத் தேடி மிக்க தொலைவு செல்ல வேண்டியதில்லை. மனத்தில் நினைத்தாலே சிவனாரின் பாதமெனும் தாமரை நம் கண்முன்னர் தோன்றும்.

चेतश्चकोर तापं भूपं संसेव्य किं वृथा यासि ।

यदि चन्द्रिकाभिलाषो निकषा भव चन्द्रचूडस्य ॥ ६० ॥

சேதஸ்சகோர தாபம் பூ⁴பம் ஸம்ஸேவ்ய கிம் வருதா² யாஸி ।

யதி³ சந்த³ரிகாபி⁴லாஹோ நிகஷா ப⁴வ சந்த³ரதூ³ஸ்ய ॥ 60 ॥

மனமென்னும் சகோரப் பறவையே! மன்னனை வணங்கி வீணே ஏன் சோர் வடைகின்றாய்? சந்திரிகையின் மீது விருப்பமாயின் சந்திரனைத் தலையில் அணிந்தவரின் (சிவனாரின்) அருகில் இரு.

சகோரமென்னும் பறவை சந்திரிகை என்னும் நில வொளியினால் உயிர் வாழ்வது. மனத்தை சகோர என்னும் பறவையுடன் ஒப்பிட்டு நிலவை நிலைத்துத் தாங்கும் பரமனைப் பணியச் சொல்கிறார். பரமனை நாடினால் கிடைக்கும் என்பது பொருள்.

चेतः कुरङ्ग गीते रक्तं चेतस्तवास्त्वनवगीते ।

भगवद्गीतागीते नगजाकलिते तदारचय ॥ ६१ ॥

சேத: குரங்க³ கீ³தே ரக்தம் சேதஸ்தவாஸ்த்வனவகீ³தே ।

ப⁴க³வத்³கீ³தா³கீ³தே நக³ஜாகலிதே ததா³ரசய ॥ 61 ॥

மனமாகிய மானே! பழிக்கக்கூடாத இசையில் உன் மனம் லயிக்கட்டும். அந்த மனத்தை பகவத்கீதையில் கூறப்பட்ட பார்வதியின் மணாளனான சிவனாரிடம் ஈடுபடச் செய்.

பகவத்கீதையில் கண்ணன் பார்த்தனுக்குக் காட்டியது சிவ வடிவமே என்று சிவதத்வவிவேகத்தில் ஸ்ரீமத் அப்பைய தீக்ஷிதர் அவர்கள் கூறியிருக்கிறார்.

रसने निन्दाव्यसने पैशुन्ये वा न वाग्मितां याहि ।

त्रिपुरारिनाममालां जितकालां शीलयाशु त्वम् ॥ ६२ ॥

ரஸனே நிந்தா³வ்யஸனே பைஸுன்யே வா ந வாக்³மிதாம் யாஹி ।

த்ரிபுராரிநாமமாலாம் ஜிதகாலாம் ஸீலயாஸு த்வம் ॥ 62 ॥

ஏ! நாவே! பிறரைப் பழிப்பதிலும், மற்றவரைக் குறை கூறி நட்பைக் குலைப்பதிலும் உன்னுடைய சொற்செல்வத்தைப் பெருக்காதே! திரிபுரம் எரித்தவருடையதும், காலனை வென்றவருடையதுமான சம்போ! சங்கர!) என்னும் பெயர்களை நீ கூறு.

रसने रसान् समस्तान् रसयित्वा तद्विवेचने कुशला ।

असि तदाशु पश्ये : शिवनाम्नः को रसोऽयमिति ॥ ६३ ॥

ரஸனே ரஸான் ஸமஸ்தான் ரஸயித்வா தத்³விவேசனே குஸலா ।

அஸி ததா³ஸு பஸ்யே : ஸிவநாம்ன: கோ ரஸோ(அ)யமிதி ॥ 63 ॥

ஏ! நாவே! புளிப்பு, இனிப்பு முதலான பல்வேறு சுவைகளை ருசித்து அவைகளைப் பிரித்து அறிவதில் திறமையுடையதாக இருக்கின்றாய். அதுபோலவே சிவனென்னும் பெயரில் யாது சுவை உள்ளது என்று உடனேயே கண்டு அறிவாய்.

शिवनामसलतां त्वं रसनापल्लव कदापि न विहातुम् ।

यदि वाञ्छसे तदा मा कोमलतां सर्वथा जहिहि ॥ ६४ ॥

ஸ்ரீவநாமஸலதாம் த்வம் ரஸனாபல்லவ கதா¹பி ந விஹாதும் ।
யதி² வாஞ்ச³ஸே ததா³ மா கோமலதாம் ஸர்வதா² ஜஹிஹி ॥ 64 ॥

ஏ! நாவான துளிரே! சிவனுடைய பெயரெனும் நற்கொடியை ஒரு பொழுதும் விட்டுவிட விருப்பமில்லை யெனில் உன்னுடைய மென்மையான தன்மைமை எப்பொழுதும் விட்டுவிடாதே.

எதுவரை மென்மை இருக்கிறதோ அதுவரை சிவனின் பெயர் குடி கொண்டிருக்கும் என்பது பொருள்.

हालाहलस्य तापः शशिना गङ्गाम्बुना न यदि याति ।

शिव मा गृहाण भुजगान् मद्रसनापल्लवे स्वपिहि ॥ ६५ ॥

ஹாலாஹலஸ்ய தாப: ஸஸரினா க³ங்கா³ம்பு³னா ந யதி³ யாதி ।
ஸ்ரீவ மா க்³ருஹாண பு⁴ஜகா³ன் மத்³ரஸனாபல்லவே ஸ்வபிஹி ॥ 65 ॥

ஹாலாஹல நஞ்சின் தாபம் பிறைமதியினாலோ கங்கையின் நீரினாலோ அகலவில்லை எனில் ஹே சிவனே! அரவங்களை பிடித்துக் கொள்ள வேண்டாம். என்னுடைய நாவான துளிரில் உறங்குவீர்

लोचन को भूलाभः सर्वानेव द्विलोचनान् वीक्ष्य ।

दृष्टस्त्रिलोचनश्चेत् सफलं जन्मैव ते भावि ॥ ६६ ॥

லோசன கோ பூ⁴ல்லாப⁴: ஸர்வானேவ த்³விலோசனான் வீக்ஷ்ய ।
த்³ருஷ்டஸ்த்ரிலோசனஸ்சேத் ஸப³லம் ஜன்மைவ தே பா⁴வி ॥ 66 ॥

ஏ! கண்களே! இரு கண்களையுடைய யாவரையும் பார்த்து என்ன பலன்? முக்கண்ணனைக் கண்டால் உன்னுடைய வரப்போகும் பிறவி பயனுடைத்தாகும்.

கண்கள் காணவேண்டியது பரமனையே. மற்ற அழிவுறும் பொருட்களையோ மாந்தரையோ கண்டு யாது பயன். பரமனை புறக் கண்ணால் கண்டு அகக்கண்ணில் நிறுத்த நமது வரப்போகும் பிறவி பயனுடையதாகும்.

नालोकते यदि त्वां मन्नेत्रं कृष्णमस्तु मुखमस्य ।

स्वां त्र्यक्ष दक्षतां मे दर्शय नयनावलोकस्य ॥ ६७ ॥

நாலோகதே யதி³ த்வாம் மந்நேத்ரம் க்ருஷ்ணமஸ்து முக³மஸ்ய ।
ஸ்வாம் த்ர்யக்ஷ த³க்ஷதாம் மே த³ர்ஸ்ய நயனாவலோகஸ்ய ॥ 67 ॥

என்னுடைய கண் உம்மைப் பார்க்கவில்லை யெனில் அந்தக் கண்ணின் விழி இருள் சூழ்ந்திருக்கட்டும். ஹே! முக்கண்ணனே! (கதிரவன், மதி, நெருப்பு இம்மூன் றையும் கண்களாக உடையவன்) கண்களால், பார்க்கப்படும் சக்தியை எனக்குக் காட்டி அருளும்.

என்னால் உம்மைக் காண முடியாவிடினும் எனக்கு நீர் புலப்படுவது என்பது முடியாததன்று.

त्वं लोचनान्धकारे द्रष्टुं वस्त्वन्धकारभिन्नं किम् ।

वाञ्छस्यनेन मङ्गोऽदृश्यमपीदं त्वया दृश्यम् ॥ ६८ ॥

த்வம் லோசனாந்த'காரே த்'ரஷ்டும் வஸ்த்வந்த'காரபி'ன்னம் கிம் ।

வாஞ்ச'ஸ்யனேன மங்கே'(அ)த்'ருஸ்யமபீத'ம் த்வயா த்'ருஸ்யம் ॥ 68 ॥

ஏ! கண்ணே! இருளில் ஒளியை (அல்லது மெய்யறிவை) நீ காண விரும்பு கிறாயா? (மெய்யறிவென்னும் ஒளிமயமான) இந்த (சிவனுடன்) தொடர்பு கொண் டால் காணமுடியாத இந்த ஒளிவடிவம் உன்னால் காண முடியும்.

அறிவின்மையோடு தொடர்பு கொண்டால் உனக்கு ஒருபொழுதும் மெய்யறிவு ஏற்படாது. மெய்யறிவு ஏற்பட சிவ வழிபாடு அவசியம் என்பதுகருத்து.

श्रवण सखे शृणु मे त्वं यद्यपि जातो बहुश्रुतोऽस्ति भवान् ।

शब्दातीतं श्रोतुं शिवमन्त्रात् कोऽपरो मन्त्रः ॥ ६९ ॥

ஸ்ரவண ஸகே' ஸ்ருணுமே த்வம் யத்'யபி ஜாதோ ப'ஹு

ஸ்ருதோ(அ)ஸ்தி ப'வான் ।

ஸப்'தா'தீதம் ஸ்ரோதும் ஸிவமந்த்ராத் கோ(அ)பரோ மந்த்ர: ॥ 69 ॥

நண்பனாகிய செவியே! நீபல மேம்பட்ட கருத்துக்களை கேட்டிருப்பினும் நான் கூறுவதைக் கேள். ஒலிக்கப்பாற் பட்டவைகளைக் கேட்க சிவமந்திரத்தைத் தவிர வேறெந்த மந்திரம் தான் உள்ளது?

घ्राणं प्राणसखो मे भवसि भवान् पार्थिवोऽसि किमु वान्यत् ।

शिवपदकमलामेदे मोदं गन्तासि यदि शीघ्रम् ॥ ७० ॥

க்'ராணம் ப்ராணஸகோ' மே ப'வஸி ப'வான் பார்தி'வோ(அ)ஸி கிமு வான்யத் ।

ஸிவபத'கமலாமேதே' மோத'ம் க'ந்தாஸி யதி' ஸீக்'ரம் ॥ 70 ॥

ஏ மூக்கே! நீ என்னுடைய ஆருயிர் நண்பனாக இருக்கின்றாய். நீ நுகரும் புலனோ அல்லது வேறெதாகிலும் சரி. சிவனாரின் திருவடித் தாமரைகளின் நறு மணத்தினால் விரைவில் ஆனந்தத்தை அடையப் போகின்றாய் என்றால் அப்பொழுது நீ பெரும் பேற்றை பெற்றவன் (அரசன்) அல்லவா.

'பார்த்திவ' என்னும் சொல்லிற்கு 'ப்ருத்வி' யுடன் சம்பந்தப்பட்டது என்று பொருள். அதாவது நுகரும் சக்தியைப் பெற்றது. புவியுடன் சம்பந்தப்படுத்தி கூறப் படுவது, 'பார்த்திவ' என்ற சொல்லிற்கு அரசன் என்றும் பொருள்.

रामास्पर्शसुखे ते नितरां भो विग्रहाग्रहोऽस्ति यदि ।

आलिङ्ग्यार्धरामं रामाभिन्नः स्वयं भवसि ॥ ७१ ॥

ராமாஸ்பர்ஸஸுகே³ தே நிதராம் போ⁴ விக்³ரஹாக்³ரஹோ(அ)ஸ்தி யதி³ ।
ஆலிங்க்³யார்த்⁴ராமம் ராமாபி⁴ன்ன: ஸ்வயம் ப⁴வஸி ॥ 71 ॥

ஏ! உடலே! பெண்ணைத் தொட்டு மகிழ்வதில் மிக்க ஆர்வம் இருந்தால் பெண்ணொரு பாக வடிவிற்பால் ஈடுபடு வாயாக. அப்பொழுது நீயும் பெண்ணினின் றும் பிறிதொரு உருவு இல்லாதவனாக ஆகி விடுவாய்.

சிவனொருடன் 'ஸாருப்யம்' ஏற்பட்டால் நீயும் பெண்ணொருவுடன் ஒன்றியவனாக ஆகிவிடுவாய்.

विग्रह विग्रहमेव त्वं कुरु देवेन नामुना सख्यम् ।

रुचिरप्यस्मिन् शम्भो जनयत्परुचि स्वदेहेऽपि ॥ ७२ ॥

விக்³ரஹ விக்³ரஹமேவ த்வம் குரு தே³வேன நாமுனா ஸக்³யம் ।
ருசிரப்யஸ்மின் ஸம்போ⁴ ஜனயத்பருசி ஸ்வதே³ஹோ(அ)பி ॥ 72 ॥

ஏ! உடலே! சிவனொருடன் கலஹமே செய். அவருடன் நட்பு கொள்ளாதே. ஏனெனில் அவரிடம் பற்றேற்பட்டால் தன்னுடல் மீது பற்றற்றுப் போய்விடும்.

संमीलयाशु रामां त्वद्वामाङ्गान्मया समं शम्भो ।

जातं ममापि यस्माद् दुःखेनार्थं शरीरमिदम् ॥ ७३ ॥

ஸம்மீலயாஸு ராமாம் த்வத்³வாமாங்கா³ன்மயா ஸமம் ஸம்போ⁴ ।
ஜாதம் மமாபி யஸ்மாத்³ து³:கே³னார்த்³ம் ஸரீரமித³ம் ॥ 73 ॥

ஹே! சம்புவே! துயரத்தினால் என்னுடைய உடலும் பாதியாக ஆகிவிட்டது என்பதினால் எனக்குச் சமமாக நீரும் உமது இடது பக்கத்திலிருந்து உம் மனைவியை நிராகரித்து விடும்.

சிவனார் தன் உடலிலிருந்து பார்வதியை நீக்கிவிட்டால் அவர் பாதி உடலைப் பெற்றவராவார். அது போலவே தானும் துயரத்தினால் பாதி உடலுடன் இருப்பதாகக் கவி கூறுகின்றார்.

अपराधकारिणं मां मत्वा शम्भो यदि त्यजस्येवम् ।

व्याधः शिरसि पदं ते दत्वा न जगाम किं मुक्तिम् ॥ ७४ ॥

அபராத⁴காரிணம் மாம் மத்வா ஸம்போ⁴ யதி⁵ த்யஜஸ்யேவம் ।
வ்யாத⁴: ஸிரஸி பத³ம் தே த³த்வா ந ஜகா³ம் கிம் முக்திம் ॥ 74 ॥

ஹே! சம்புவே! தவறு செய்தவன் நான் என்று என்னைப் புறக்கணிப்பீரானால் வேடனொருவன் உம் தலை மீது தன் காலை வைத்து முக்தியைப் பெறவில்லையா?

தவறு செய்தவனைப் புறக்கணிப்பது என்பது பெரியோர்களின் கோட்பாடு அல்ல. அம்மாதிரியே கண்ணப்பன் தன் மீது காலை வைத்ததையும் பொறுத்த பரமன் தான் தவறு செய்யினும் தன்னைப் புறக்கணித்தல் முறையன்றென கவி கூறுகின்றார்.

पार्थः कलहं धनुषा ताडनमपि मृध्नि ते न किं कृतवान्

तत्रापि ते प्रसन्नं चेतः सखे मयि कुतो न ॥ ७५ ॥

பார்த²: கலஹம் த⁴னுஷா தாட³னமபி ம்ருத்⁴னி தே ந கிம் க்ருதவான்
தத்ராபி தே ப்ரஸன்னம் சேத: ஸகே² மயி குதோ ந ॥ 75 ॥

பார்த்தன் தன் வில்லினால் உம் தலையிலடித்து உம்முடன் சண்டை செய்ய வில்லையா? அப்படியிருப்பினும் உம்முடைய மனம் அவனிடம் மகிழ்ச்சி கொண்டது. உம் நண்பனான என்னிடம் ஏன் அவ்வாறில்லை?

தன்னை அடித்து வருத்திய அருச்சுனனிடம் வேடவன் உருவில் வந்த பரமன் மகிழ்ந்தது யாவரும் அறிந்ததே அடித்து வருத்தியவனுக்கருளும் பரமன் அன்பனுக்கு அருள் புரியாதது எங்ஙனம்?

त्वयि तुष्टे रुष्टे वा शिव का चिन्ता स्वदुःखभङ्गे मे ।

उष्णं वानुष्णं वा शमयति सलिलं सदैवाग्निम् ॥ ७६ ॥

த்வயி துஷ்டே ருஷ்டே வா ஸிவ கா சிந்தா ஸ்வது³:க²ப⁴ங்கே³ மே ।
உஷ்ணம் வானுஷ்ணம் வா ஸமயதி ஸலிலம் ஸதை³வாக்³னிம் ॥ 76 ॥

ஹே! சிவனே! நீங்கள் மகிழ்ந்திருந்தாலும், சினந்திருந்தாலும் சரி என் துயரம் களையப் பெறுவதைப் பற்றிய கவலையே எனக்கு இல்லை. சூடாக இருந்தாலும் அல்லது குளிர்ந்திருந்தாலும் நீரானது நெருப்பை எப்பொழுதும் அணைத்து விடுமல்லவா?

दोषाकरे द्विजिह्वे रतिमतिशयितां करोषि यदि शम्भो ।

अहमस्मि तथा विथता कुरुषे मां डक्पथातीतम् ॥ ७७ ॥

தோ³ஷாகரே த்³விஜிஹவே ரதிமதிஸயிதாம் கரோஷி யதி³ ஸம்போ⁴ ।
அஹமஸ்மி ததா² வித²தா குருஷே மாம் ட³க்பதா²தீதம் || 77 ||

ஹே! சம்புவே! சந்திரனிடமும் (குறைபாடு உள்ளவரிடமும்), அரவினிடமும் (தீயவரிடமும்) அவைகளை அணிகலனாகக் கொள்ளும் வண்ணம் அளவற்ற ஈடுபாடு உள்ளதெனில் நான் அப்படிப்பட்டவன் தான். எதுவும் பயனின்றி என்னை காணத் தகாதவனாக ஆக்குகின்றீர்.

தான் குறைகளின் இருப்பிடமும், தீயவனும் என்று பொருள்பட இரு பொருள் தரும் சொற்களை கவி கையாண்டுள்ளார்.

चेतो मदीयमेतत्सेवाचार्ये यदि प्रसक्तं ते ।
दण्डय नितरां शम्भो सर्वस्वं लुण्ठयैतस्य || ७८ ||

சேதோ மதீ³யமேதத்ஸேவாசார்யே யதி³ ப்ரஸக்தம் தே ।
த³ண்ட³ய நிதராம் ஸம்போ⁴ ஸர்வஸ்வம் லுண்ட³யைதஸ்ய || 78 ||

இந்த என்னுடைய மனமானது உமக்கு ஸேவை செய்தல் என்னும் திருட்டுத் தொழிலில் ஈடுபட்டுள்ளது எனில் அதனை கடுமையாக தண்டித்து விடுங்கள். அதனுடைய யாவற்றையும் அபகரித்து விடுங்கள்.

सदनं प्रत्यागमनं कुशलप्रश्नोक्तिरस्तु दूरतरे ।
आलोकनेऽपि शम्भो यदि सन्देहः कथं जीवे || ७९ ||

ஸத³னம் ப்ரத்யாக³மனம் குஸலப்ரஸ்னோக்திரஸ்து தூ³ரதரே ।
ஆலோகனே(அ)பி ஸம்போ⁴ யதி³ ஸந்தே³ஹ: கத³ம் ஜீவே || 79 ||

விட்டை நோக்கி வருதல், நலபுலன்கள் விசாரித்தல் முதலியவை தொலைவிலேயே இருக்கட்டும். ஹே! சம்புவே! பார்ப்பதில் கூட ஐயமென்றால் நான் எங்ஙனம் உயிர் வாழ்வேன்?

आवाहितः स्वभक्तैस्त्वरयैवायासि सर्वपाषाणे ।
चित्तोपले मदीये हे शिव वस्तु कुतोऽस्यलसः || ८० ||

ஆவாஹித: ஸ்வப³க்தைஸ்த்வரயைவாயாஸி ஸர்வபாஷாணே ।
சித்தோபலே மதீ³யே ஹே ஸிவ வஸ்து குதோ(அ)ஸ்யலஸ: || 80 ||

தன் பக்தர்களால் மந்திரங்களைக் கூறி அழைக்கப்பட்ட உடனேயே எல்லாக் கற்களிலும் நீர் தோன்றி விடுகின்றீர். ஹே! சிவனே! என் மனமாகின்ற கல்லில் வசிக்க ஏன் இந்த மாதிரி தாமதம் உமக்கு?

वृषभे पशौ दया ते कियती शम्भो पशुप्रियोऽसि यदि ।
विषयविषाशनतोऽहं पशुरेवास्मीति मां पाहि ॥ ८१ ॥

வ்ருஷபே⁴ பஸௌ த³யா தே கியதீ ஸம்போ⁴ பஸுப்ரியோ(அ)ஸி யதி³ ।
விஷயவிஷாஸனதோ(அ)ஹம் பஸுரேவாஸ்மீதி மாம் பாஹி ॥ 81 ॥

எருது, விலங்குகள் இவைகளிடம் உமக்கு எவ்வளவு பரிவு. ஹே சம்புவே! நீங்கள் விலங்குகளிடம் அன்பு கொண்டவரெனில் பொருட்கள் என்னும் நஞ்சை உண்பதினால் நான் ஒரு விலங்காக இருக்கிறேன் என்று என்னைக் காத்தருளும்.

त्वयि दृष्ट्वौदासीन्यं तत्स्पर्धातो विवर्धते दैन्यम् ।
मयि तज्जेतुं त्वरया प्रेषय निकटेऽस्ति यत् सैन्यम् ॥ ८२ ॥

த்வயி த்³ருஷ்ட்வௌதா³ஸீன்யம் தத்ஸ்பர்தா⁴தோ விவர்த⁴தே தை³ன்யம் ।
மயி தஜ்ஜேதும் த்வரயா ப்ரேஷய நிகடே(அ)ஸ்தி யத் ஸைன்யம் ॥ 82 ॥

என்னிடம் உமக்கு பாராமுகம் இருப்பதைப் பார்த்து என்னுடைய ஏழ்மை நிலை மேலும் பெருகுகிறது. அதை வெல்வதற்கு உமதருகில் இருக்கும் உமது படையை என்னிடம் விரைவாக அனுப்பும்.

परिपालयाम्यहं त्वां निकटेन मया किमस्ति ते कार्यम् ।
मैवं दूरे रमणे सुभृतापि न मोदते साध्वी ॥ ८३ ॥

பரிபாலயாம்யஹம் த்வாம் நிகடேன மயா கிமஸ்தி தே கார்யம் ।
மைவம் தூ³ரே ரமணே ஸுப்⁴ருதாபி ந மோத³தே ஸாத்³வீ ॥ 83 ॥

உன்னை நான் காத்தருளுகிறேன். நான் உன்னருகில் இருக்க வேண்டும் என்பது ஏன்? (என்று கேட்டீரானால்) ஒரு பதிவ்ரதையானவள் இன்பம் அனைத்தும் நுகர்ந்தும் தன் கணவனை விட்டுப் பிரிந்து மகிழ்ச்சி அடைவதில்லையல்லவா?

எப்படி ஒரு பதிவ்ரதையானவள் தன் கணவனுடன் இருப்பதில் மகிழ்ச்சி அடைகின்றாளோ அப்படியே நானும் உமதருகில் இருப்பதில் தான் மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன் என்று கருத்து.

कतिकतिवारं जननं तव नो जातं न मत्स्मृतिः क्वापि ।
इति कुपितोऽसि यदि त्वत्पदयोर्निदधामि मूर्धानम् ॥ ८४ ॥

கதிகதிவாரம் ஜனனம் தவ நோ ஜாதம் ந மத்ஸம்ருதி: க்வாபி ।
இதி குபிதோ(அ)ஸி யதி³ த்வத்பத³யோர்னித³தா⁴மி மூர்தா⁴னம் ॥ 84 ॥

"எத்தனை முறை பிறப்பெடுத்தும் உனக்கு என் நினைவே தோன்றவில்லை" என்று நீர் சினந்திருந்தால் உமது திருவடிகளில் எனது தலையைச் சாய்க்கின்றேன்.

शिव शङ्कर स्मरारे किञ्चित्प्रष्टव्यमस्ति तत्कथय ।

वञ्चनमेव करिष्यसि किं वा कालान्तरे प्रीतिम् ॥ ८५ ॥

ஸிவ ஸங்கர ஸ்மராரே கிஞ்சித்ப்ரஷ்டவ்யமஸ்தி தத்கத்ய ।

வஞ்சனமேவ கரிஷ்யஸி கிம் வா காலாந்தரே ப்ரீதிம் ॥ 85 ॥

சிவனே! சங்கரனே! காமனின் பகைவனே! நான் ஒன்று கேட்க வேண்டியது உள்ளது. பதில் கூறும். என்னை ஏமாற்றத்தான் போகின்றீரா அல்லது பின்னர் அருள் செய்வீரா?

यो यन्न वेत्ति दुःखं कर्म स तस्मिनियोजयतु शम्भो ।

भिक्षादुःखं जानंस्तत्र कथं मां नियोजयसि ॥ ८६ ॥

யோ யன்ன வேத்தி து:க^{ம்} கர்ம ஸ தஸ்மிநியோஜயது ஸம்போ⁴ ।

பி⁴க்ஷாது:க^{ம்} ஜானம்ஸ்தத்ர கத^{ம்} மாம் நியோஜயஸி ॥ 86 ॥

எவனொருவன் எந்த ஒரு துயரம் தரும் வேலையை அறியாநோ அவன் அந்த வேலையில் ஒருவனை ஈடுபடச் செய்யட்டும். ஹே சம்புவே! பிசைஷ எடுப்பதின் துயரத்தை அறிந்தும் கூட நீர் எப்படி என்னை அதில் ஈடுபடச் செய்கின்றீர்.

काकूक्तिर्मुखदैन्यं शिव मे बाष्पस्तथा संपातः ।

त्वय्येकस्मिन् पुरुषे सर्वमिदं निष्फलं भवति ॥ ८७ ॥

காகூக்திர்முக³தை³ன்யம் ஸிவ மே பா³ஷ்பஸ்ததா² ஸம்பாத: ।

த்வய்யேகஸ்மின் புருஷே ஸர்வமித³ம் நிஷ்ப³லம் ப⁴வதி ॥ 87 ॥

ஹே சிவனே! குரலில் மாற்றம், முகத்தில் ஆதரவற்றவன் தான் என்னும் பாவம், கண்களில் இரண்டொரு நீர்த்துளிகள் தோன்றுதல், கண்களினின்றும் நிறைய நீர் வழிதல், இவை யாவும் உம்மிடம் மட்டும் தான் பயனற்றதாக ஆகி விடுகிறது.

இவைகளில் எவையேனும் ஒன்று மனிதரிடம் பரிவு கொள்ள போதுமா னவை. ஆனால் இவை அனைத்தும் இருந்தும் தம்மிடம் பரமனுக்குக் கருணை ஏற்படவில்லை என்று கூறினார்.

शिव देहि मे स्वभक्ति तृष्णा स्वयमेव यास्यति ततो मे ।

पतिमन्यत्र विषक्तं दृष्ट्वा कान्ता न किं त्यजति ॥ ८८ ॥

ஸிவ தே³ஹி மே ஸ்வப⁴க்தி த்ருஷ்ணா ஸ்வயமேவ யாஸ்யதி ததோ மே ।

பதிமன்யத்ர விஷக்தம் த்³ருஷ்வா காந்தா ந கிம் த்யஜதி ॥ 88 ॥

ஹே சிவனே! எனக்கு உம்மிடம் பக்தியைக் கொடும். பின்னர் என்னுடைய பொருளாசை தானே அகன்று விடும். தன் கணவன் வேறு பெண்ணிடம் விருப்பம்

கொண்டுள்ளான் என்றறிந்த மனைவியானவள் கணவனை விட்டுச் சென்று விடுவாளல்லவா!

தன் கணவன் வேறு பெண்ணிடம் விருப்பம் கொண்டுள்ளான் என்றறிந்த மனைவி அவனுக்கு இடையூறின்றி விலகிவிடுவாள். அதுபோலவே பரமனிடம் ஒருவன் ஈடுபட்டால் பொருளாசை தானே விலகிவிடும்.

गुणहीनोऽपि शिवाहं त्वत्करमुक्तोऽपि तत् पदं यास्ये ।

भ्रष्टोऽपि भूपहस्तादुणतोऽपि शरो यथा लक्ष्यम् ॥ ८९ ॥

கு³ணஹீனோ(அ)பி ஸிவாஹம் த்வத்³கரமுக்தோ(அ)பி தத் பத்³ம் யாஸ்யே ।

ப்³ரஷ்டோ(அ)பி பூ³பஹஸ்தாத்³கு³ணதோ(அ)பி ஸரோ யதா³ லக்ஷ்யம் ॥ 89 ॥

ஹே சிவனே! மன்னனின் கையினின்றும் நழுவியும் வில்லின் நாணின் தன்மையால் அம்பானது குறியை அடைவது போல நற்குணங்கள் இல்லாதவனானும் உம்மால் கைவிடப்பட்டும் கூட நான் மீண்டும் அப்பதவியை அடைவேன்.

பரமனால் கைவிடப்பட்டும், தன்னிடம் குணமின்றியிருந்தாலும் தான் முக்தியைப் பெறுவது திண்ணம். இதற்கு வில்லினின்றும் விடுபட்ட அம்பை ஒப்புதலாகக் கின்றார்.

भक्तजनेष्वनुरक्तं धरणीधरकन्यया परिष्वक्तम् ।

प्रख्यातनामधेयं जयतितरां भागधेयं मे ॥ ९० ॥

ப³க்தஜனேஷ்வனூரக்தம் த³ரணீத³ரகன்யயா பரிஷ்வக்தம் ।

ப்³ரக்³யாதநாமதே³யம் ஜயதிதராம் பா³க்³தே³யம் மே ॥ 90 ॥

தன் பக்தர்களிடம் அன்பு கொண்டவரும் மலைமகளால் அணைக்கப் பெற்றவரும் மிகவும் புகழ் பெற்ற பெயரையும் உடைய என்னுடைய சிவவடிவானது சிறந்து விளங்குகிறது.

சிவனார் தம்மடியாருக்கு நன்மையைச் செய்பவர் என்று புகழ் பெற்றவர்.

फणिकुण्डलं वहन्ती श्रवणे ताटङ्कमप्यपरभागे ।

सितशोणकान्तियुक्ता काचिन्मद्वासना जयति ॥ ९१ ॥

ப³ணிகுண்ட³லம் வஹந்தீ ஸ்ரவணே தாடங்கமப்பரபா³கே³ ।

ஸிதஸோணகாந்தியுக்தா காசின்மத்³வாஸனா ஜயதி ॥ 91 ॥

ஒரு பக்கம் சுருண்டிருக்கும் அரவத்தையும், மற்றொரு பக்கத்து செவியில் தாடங்கம் (என்னும் காதணியையும்) அணிந்தும், சிவ பாக உடலில் சிவந்தும்,

பார்வதி பாக உடலில் காந்தியுடனும் கூடிய தாக இந்த விருப்பமான பெண்ணொரு பாகவடிவொன்று சிறந்து விளங்குகிறது.

आलिङ्गितोऽपि सव्ये सम्पातत्या शिवः प्रकृतितोऽयम् ।

करुणाम्बुपूर्णगर्भः कश्चिद्धाराधरो जयति ॥ ९२ ॥

ஆலிங்கி³தோ(அ)பி ஸவ்யே ஸம்பாதத்யா ஸிவ: ப்ரக்ருதிதோ(அ)யம் ।

கருணாம்பு³பூர்ணக³ர்ப⁴: கஸ்சித்³தா⁴ராத⁴ரோ ஜயதி ॥ 92 ॥

மின்னொளி வடிவான பார்வதியினால் இடது புறம் அணைக்கப் பெற்றும் கூட இயற்கையிலேயே சிவனார் நன்மை பயப்பவர். கருணை என்னும் நீர் நிறைந்த ஒரு மேகமானது சிறந்து விளங்குகிறது.

பார்வதியை மின்னலுக்கு ஒப்பாகக் கூறுவர் சடை முடியில் கங்கையைத் தாங்கும் சிவனாரை கருணை என்னும் நீரைத் தாங்கும் மேகத்திற்கு ஒப்பாகக் கூறி அதனால் மின்னல் இருப்பினும் இயற்கையில் கருணை நிரம்பியவர் சிவனார் எனக் கவி கூறுகிறார்.

जटिलं शिरः प्रदेशे निटिले कुटिलं गले तथा नीलम् ।

हृदयीकृताद्रिवाल विलसति कालं जयत् तेजः ॥ ९३ ॥

ஜடிலம் ஸிர: ப்ரதே³ஸே நிடி³லே குடி³லம் க³லே ததா² நீலம் ।

ஹ்ருத³யீக்ருதாத்³ரிவால விலஸதி காலம் ஜயத் தேஜ: ॥ 93 ॥

தலையில் சடைமுடியும், நெற்றியில் மூன்றாவது கண்ணும், மேலும் கழுத்தில் நீல (வண்ண) மும், மலைமகளை இதயத்தில் கொண்டும், காலனை வெல்லும் தேஜோ மயமான வடிவம் சிறந்து விளங்குகின்றது.

धनुरेकत्र पिनाकं सशरं बिभ्रत् तथापरत्रापि ।

शरमैशवं च चापं किञ्चित् तत् प्रेम मे जयति ॥ ९४ ॥

த⁴னுரேகத்ர பி³னாகம் ஸஸரம் பி³ப்⁴ரத் ததா²பரத்ராபி ।

ஸரமைஸவம் ச சாபம் கிஞ்சித் தத் ப்ரேம மே ஜயதி ॥ 94 ॥

ஒரு பக்கம் (வலது புறம்) பி³னாகம் என்னும் வில்லும், அம்பும் தாங்கியும், மற்றொரு பக்கம் (இடது புறம்) கரும்பாலான வில்லும், அம்பும் தாங்கும் என் பக்திக்கு பாத்திரமான உமையொரு பாக வடிவு சிறந்து விளங்குகிறது.

वाञ्छित वितरणशीलं विचित्रलीलं निरालवालं च ।

ललनालतै कतानं कलये शिवकल्प भूमिरुहम् ॥ ९५ ॥

வாஞ்சி²த விதரணஸீலம் விசித்ரலீலம் நிராலவாலம் ச ।
லலனாலதை கதானம் கலயே ஸிவகல்ப பூ⁴மிருஹம் || 95 ||

விரும்பியதைக் கொடுக்க வல்லதும், வியக்கத்தக்க லீலைகள் புரிவதும், (மரத்தைச் சுற்றி) நீர் தங்க குழி இல்லாததும், (பார்வதி என்னும்) பெண் கொடியினிடம் மட்டுமே பற்றுடையதுமான சிவனானவரென்னும் கல்பதருவை நினைக்கின்றேன்.

இங்கு சிவனாரை கல்பதருவுடன் ஒப்பிட்டு கல்பதருவின் குணங்களுக்கு ஒப்பாக சிவனாரிடமும் அக்குணங்களைக் கவி காண்கிறார்.

परिहृतदुर्जनतिमिरं नगजानन्दैकसिन्धुवृद्धिकरम् ।
नन्दितभक्त चकोरं वन्दे चन्द्रोदयं कश्चित् || 96 ||

பரிஹ்ருதது³ர்ஜனதிமிரம் நக³ஜானந்தை³கஸிந்து⁴வ்ருத்³தி⁴கரம் ।
நந்தி³தப⁴க்த சகோரம் வந்தே³ சந்த³ரோத³யம் கஸ்சித் || 96 ||

தீயவரென்னும் இருளை அகற்றுவதும், பார்வதியின் மகிழ்ச்சி என்னும் கடலைப் பெருக்குவதும், தன்னடியார்களான சகோரப் பறவைகளை மகிழ்விப்பதுமான தொரு நிலவின் தோற்றத்தை நான் வணங்குகின்றேன்.

இங்கு சிவனாரை நிலவின் தோற்றத்திற்கொப்பாகக் கூறி, தீயவர்கள், பார்வதியின் ஆனந்தம், அடியார்கள் முதலியவற்றை முறையே இருள், கடல், சகோரப் பறவை முதலியவற்றுடன் ஒப்பிட்டுள்ளார்.

निखिलनिगमैकदुग्धां दानविदग्धां शुक्रादिमुनिदुग्धाम् ।
वपुषा सदैव मुग्धां कलये शिवकामधेनुमहम् || 97 ||

நிகி³லநிக³மைகது³க்³தா⁴ம் தா³னவித³க்³தா⁴ம் ஸுக்ராதி³முனிது³க்³தா⁴ம் ।
வபுஷா ஸதை³வ முக்³தா⁴ம் கலயே ஸிவகாமதே⁴னுமஹம் || 97 ||

மறைகள் யாவையும் தனது பாலாக உடையதும், கொடுப்பதில் மிக்க சிறந்ததும், சுக்ரன் முதலான முனிவர்களால் கறக்கப் படுவதும், தன் உடலை எப்பொழுதும் மிகவும் அழகாக உடையதுமான பரமசிவன் என்னும் காமதேனுவை வணங்குகின்றேன்.

नित्यप्रभाभिरामं विदलितकामं सदाधृतभागम् ।
हृदि कोमलं निकामं श्रीशिव चिन्तामणिं वन्दे || 98 ||

நித்யப்ரபா⁴பி⁴ராமம் வித³லிதகாமம் ஸதா³ர்த⁴க்⁴ருதபா⁴க³ம் ।
ஹ்ருதி³ கோமலம் நிகாமம் ஸ்ரீஸிவ சிந்தாமணிம் வந்தே³ || 98 ||

எப்பொழுதும் ஒளிர்வதால் மிகவும் அழகானதும், மன்மதனை எரித்ததும், (மன ஆசைகளைப் பூர்த்தி செய்வதும்) தன் உடலில் ஒரு பகுதியில் பெண்ணொருத்தியைத் தாங்குவதும் (ஒளி, செழிப்பு இவ்விரண்டினால் மேன்மேலும் வளர்வதும்), இதயம் மென்மையானதும் (உட்புறம் கடினமானதுமான) பரமசிவன் என்னும் சிந்தாமணியை வணங்குகிறேன்.

சிந்தாமணி என்பது வேண்டியதைக் கொடுக்கும் ஒரு ரத்தினம். இங்கு அடைப்புகளில் கொடுக்கப்பட்ட பொருள் சிந்தாமணிக்கு பொருந்துபவை.

निर्व्याधि मे शरीरं निराधि चेतः सदा समाधिपरम् ।

कुरु मा सर्वदा त्वं नान्यं कामं वृणे कश्चित् ॥ ९९ ॥

நிர்வ்யாதி⁴ மே ஸரீரம்⁵ நிராதி⁴ சேத: ஸதா³ ஸமாதி⁴பரம் ।

குரு மா ஸர்வதா³ த்வம் நான்யம்⁵ காமம்⁴ வருணே⁴ கஸ்சித் ॥ 99 ॥

ஹே சிவனே! என்னுடைய உடலை நோயின்றியும், என் மனம் துயரம் எதுவுமின்றி எப்பொழுதும் அமைதியில் நாட்டமுடையதாகவும் செய்யும். வேறொன்றும் நான் எப்பொழுதும் உம்மிடம் வேண்டேன்.

நோய் நொடியின்றி மனமும் அமைதியுடனிருக்க வேண்டுவது தான் யாது உளது!

आर्यापते: पदाब्जे निहितं शतपद्यपत्रमयपुष्पम् ।

आर्याशतं सुकृतिनां हृदयामोदं सदा वहतु ॥ १०० ॥

ஆர்யாபதே: பதா³ப்³ஜே நிஹிதம்⁴ ஸதபத்³யபத்ரமயபுஷ்பம் ।

ஆர்யாஸதம்³ ஸுக்ருதினாம்⁴ ஹருத³யாமோத³ம்⁴ ஸதா³ வஹது ॥ 100 ॥

பார்வதீ மனோளனின் திருவடித் தாமரைகளில் வைக்கப்பட்ட ஆர்யா விருத்தத்தில் அமைக்கப்பட்ட நூறு பாக்கள் என்னும் இலைகளை (தளங்களை) க் கொண்ட இந்த தாமரை மலர் நல்லோர்களின் மனமகிழ்ச்சியை எப்பொழுதும் பரப்பட்டும்.

[உரை ஆசிரியர் பின் குறிப்பு: - சிவனாரைக் குறித்து ஆர்யா என்னும் விருத்தத்தில் அமைக்கப்பட்டுள்ளன இந்த நூறு பாக்கள் என்பதினால் இதற்கு சைவார்யா சதகம் அல்லது சுருக்கமாக ஆர்யா சதகம் என்று பெயர். இதை இயற்றியவர் ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர். 'பாரத்வாஜ குலதிலக' அதாவது 'பாரத்வாஜ குலத்திற்கு ஒரு மணியைப் போன்ற' என்ற சொற்களைத் தவிர இதைப் பாடிய கவியின் பிறப்பு முதலான மற்ற விவரங்கள் எதுவும் கிடைக்காத காரணத்தினால் புகழ் பெற்ற ஸ்ரீமத் அப்பய்ய தீக்ஷிதர் இற்றியதாகவே கொள்ளல் வேண்டும். பூனாவிலிருந்து 1944 - ல் டாக்டர் வே. ராகவன் அவர்கள் எழுதிய ஸம்ஸ்க்ருத உரையுடன் வெளியிடப்பட்ட நூலை ஆதாரமாகக் கொண்டு இங்கு இதை தமிழ் மொழி பெயர்ப்புடன் கொடுத்துள்ளேன். இப்பணியில் என்னை அவ்வப்பொழுது

|| ைஸவார்யா ஸதகம் ||

ஊக்குவித்து வரும் அன்பர் ஆங்கீரஸ வேங்கடேச சர்மா அவர்களின் சைவ சமயத் தொண்டு மேன்மேலும் வளர்ந்து வர பரமனடி பணிகின்றேன்.]

சிவம்.
